

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 12T/125/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8815010268
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Havírová
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2022:8815010268.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou, samosudkyňou JUDr. Andreou Havírovou, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 20. mája 2022 vo Vranove nad Topľou, takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný: X. O., nar. XX.XX.XXXX vo B. K. I., trvale bytom mesto Prešov, t. č. P. Z. XXXX/X, Vranov nad Topľou,

s a u z n á v a z a v i n n é h o , ž e

ako konateľ v daňovom subjekte O. W. s. r. o., XXX XX K. Z. XXX, IČO: XXXXXXXXX, DIČ: XXXXXXXXXX, za zdaňovacie obdobie II. - IV. štvrťrok vo väčšom rozsahu skrátil daň z pridanej hodnoty z tovaru, ktorého použitie nepreukázal na svoje dodávky tovarov a služieb a ku škode Slovenskej republiky, zastúpenej Daňovým úradom Prešov, pobočka Vranov nad Topľou, skrátil daň v celkovej sume 17.080,69 eur a to tým spôsobom, že v úmysle, aby mu správca dane nevyrubil daň v zákonnej miere, nezaúčtoval t. j. nepriznal všetky svoje príjmy,

t e d a

- vo väčšom rozsahu skrátil daň,

č í m s p á c h a l

- zločin skrátania dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona.

Z a t o m u s ú d u k l a d á :

Podľa § 276 ods. 2 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2 Trestného zákona, pri zistení neexistencie poľahčujúcich okolností podľa § 36 Trestného zákona a neexistencii priťažujúcich okolností podľa § 37 Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona, v spojení s § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, výkon trestu odňatia slobody podmienčne odkladá s probačným dohľadom.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určuje skúšobnú dobu podmienčného odsúdenia s probačným dohľadom v trvaní 5 (piatich) rokov.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona, v spojení s § 51 ods. 4 Trestného zákona, povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe podmienčného odsúdenia s probačným dohľadom Slovenskej republiky a to prostredníctvom Daňovému úradu Prešov, nedoplatok na dani z pridanej hodnoty za

zdaňovacie obdobie I. - IV. štvrťroka 2011 v celkovej výške 17.080,69 eur (sedemnásttisícosemdesiat eur a šesťdesiatdeväť centov).

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 6 Trestného zákona trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho zástupcu alebo štatutárneho orgánu akejkoľvek obchodnej spoločnosti, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho podniku zahraničnej osoby, vedúceho organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby alebo prokuristu na dobu 6 (šiestich) rokov.

o d ô v o d n e n i e :

Súd na hlavnom pojednávaní umožnil obžalovanému O. urobiť vyhlásenie podľa ustanovenia § 257 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu k skutku obžaloby. Obžalovaný vyhlásil, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobnom návrhu. Obžalovaný síce odpovedal na všetky otázky obsiahnuté v ustanovení § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Trestného poriadku, položené mu v súlade s ustanovením § 257 ods. 5 Trestného poriadku, kladne, pričom prítomný prokurátor aj navrhol prijať takéto vyhlásenie obžalovaného, súd však v zmysle ustanovenia § 257 ods. 7 Trestného poriadku takéto vyhlásenie obžalovaného o nepopieraní spáchania skutku neprijal z dôvodu nevyhnutnosti vykonania dokazovania za účelom ustálenia viny v podobe naplnenia jednotlivých skutkových znakov spáchaného skutku.

Na hlavnom pojednávaní bolo vykonané dokazovanie výsluchom obžalovaného, zástupcu poškodeného Daňového úradu Prešov - X.. Q. a svedkov V. Ď., H.. Q. Q. a H.. K. J., ako aj predovšetkým výpoveďami najprv pôvodne ustanovenej znalkyne Ing. Kataríny Krajňákovéj a neskôr aj znalca Ing. Vasilišina, ktorý vo veci vypracoval kontrolný znalecký posudok z odboru ekonómia a manažment a z odvetvia účtovníctva a daňovníctva, prečítaním početných listinných dôkazov, na základe čoho súd zistil nasledovné.

Obžalovaný X. O.j na hlavnom pojednávaní vypovedal, že v žalovanom období II. až IV. štvrťroka roka 2011 bol konateľom spoločnosti O. W. s. r. o., ktorá spoločnosť vykonávala práce na stavbe rekonštrukcie strechy Základnej školy V. K. T. v objeme 100.000,00 eur, pričom na tejto stavbe sa pracovalo konkrétne v danom roku od mesiaca august do októbra 2011. Obžalovaný zdôraznil, že uvedenú zákazku vykonával pre spoločnosť U. s. r. o., ktorej konateľom bol svedok Ď.. Nepredloženie všetkých faktúr príslušnému daňovému úradu obžalovaný odôvodnil tým, že materiál nakupoval v hotovosti so splatnosťou 90 dní, nedokázal uhradiť mzdy zamestnancov, ako aj tento tovar a jeho spoločnosť sa tak dostala do platobnej neschopnosti. Obžalovaný pritom poukázal na tú skutočnosť, že spoločnosť U. s. r. o. nezaplatila spoločnosti O. W. s. r. o. sumu 30.000,00 eur. Do účtovníctva pritom obžalovaný ako konateľ tohto daňového subjektu nezahrnul všetky faktúry s poukazom na to, že svedkyňa H.. J., ktorá mu uvedené účtovníctvo v tomto období viedla, ho aj opakovane vyzývala na predloženie a dokladovanie faktúr. Napriek takýmto výzvam tejto svedkyne jej však obžalovaný viaceré faktúry nepredložil a teda mnohé faktúry zostali nezaúčtované. Obžalovaný sa vyjadril, že podľa jeho názoru takýmto spôsobom vznikol rozdiel v príslušnom zdaňovacom období na dani z pridanej hodnoty. K samotnému ním uplatnenému nároku na vrátenie dane za vyššie uvedené zdaňovacie obdobie roku 2011, obžalovaný pripustil, že si mohol uplatniť nárok na vrátenie DPH vo výške určenej v skutkovej vete obžaloby, teda v sume 1.414,08 eur. Obžalovaný spresnil, že spoločnosť U. s. r. o. mu reálne uhradila suma 70.000,00 eur až 80.000,00 eur, pričom dlžná suma vo výške 30.000,00 eur mu nebola uhradená do konania hlavného pojednávania dňa 08. 02. 2018. Obžalovaný tento neuhradený nedoplatok vysvetľoval tak, že Slovenskou sporiteľňou ako faktoringovou spoločnosťou bola spoločnosť U. s. r. o., zastúpenou konateľom, svedkom Ď., poskytnutá istá suma, ktorú musel svedok Ď. vrátiť naspäť Slovenskej sporiteľni. Keďže svedok Ď. nemal dostatočné finančné prostriedky s tým, že bola určená 90-dňová lehota splatnosti, tak svedok Ď. jeho spoločnosti O. W. s. r. o. do 30 dní po vystavení faktúr uhradil 80 % z fakturovanej sumy a neuhradená tak z tejto sumy zostala suma 20 %, pretože takúto sumu bol povinný svedok Ď. vrátiť Slovenskej sporiteľni. Keď svedok Ď. vrátil Slovenskej sporiteľni 20 %, tak Slovenská sporiteľňa poskytla svedkovi Ď. naspäť tých 20 % a svedok Ď. mal uhradiť 20 % z faktúr spoločnosti O. W. s. r. o. Svedok Ď. však tomuto podnikateľskému subjektu ani po 120-tich dňoch nezaplatil tých zostávajúcich 20 %. Takýmto spôsobom tak vznikol dlh spoločnosti U. s. r. o. voči spoločnosti O. W. s. r. o. vo výške asi 40.000,00 eur, aj keď presnú sumu nevedel obžalovaný jednoznačne ustáliť, keďže išlo o 20 % z hodnoty celej zákazky. Priamo vo vzťahu k ním uplatnenému nároku na vrátenie DPH z nedoplatku spoločnosti U. s. r. o. voči jeho daňovému subjektu, v sume 30.000, eur či 40.000, eur, sa obžalovaný vyjadril tak, že faktúry odovzdal svedkyňi H.. J., avšak neboli zaúčtované všetky vystavené faktúry a že on

osobne nepodával žiadosť o vrátenie DPH, teda nárok na vrátenie DPH si neuplatnil sám osobne. Vo vzťahu k ďalším jeho obchodným partnerom zas obžalovaný tvrdil, že na prelome rokov 2011 a 2012 vykonával zákazku pre obchodnú spoločnosť O. O. s. r. o. na stavbe zimného štadióna s tým, že všetky faktúry týkajúce sa tejto obchodnej spoločnosti boli zaúčtované do účtovníctva, ale v skutočnosti z týchto faktúr bola jeho spoločnosti vyplatená len suma 2.300,00 eur a nedoplatok predstavoval sumu 40.000,00 eur. Obžalovaný doplnil, že konateľmi tejto spoločnosti O. O. s. r. o. boli p. P. E. a p. X. O., pričom s p. O. bol svedok Ď. v kamarátskom vzťahu s tým, že došlo už aj k zániku tejto obchodnej spoločnosti. Obžalovaný ďalej uviedol, že jeho spoločnosť O. W. s. r. o. najprv vykonávala zákazku na Zimnom štadióne v O., a potom zákazku na Základnej škole v V. K. T.. Sumu 40.000,00 eur, ktoré mal svedok Ď. zaplatiť spoločnosti O. W. s. r. o. za vykonanie prác na Základnej škole V. K. T., boli nakoniec zaplatené spoločnosti O. O. s. r. o. a jemu, ako konateľovi O. W. s. r. o., nebola vyplatená žiadna suma od spoločnosti O. O. s. r. o. Práve z dôvodu nevyplatenia pracovnej odmeny opustil vykonávanie stavebných prác na stavbe Zimného štadióna v O., ktorú objednávku prác vykonávala jeho spoločnosť v období od marca do septembra 2011. Obžalovaný podotkol, že pôvodne neuhradená suma 40.000,00 eur sa z dôvodu zmluvnej pokuty vo výške 40.000,00 eur zvýšila na čiastku 80.000,00 eur. Spoločnosť O. O. s. r. o. si však z dôvodu odchodu spoločnosti O. W. s. r. o. zo stavby zimného štadióna započítala sumu 40.000,00 eur ako zmluvnú pokutu od svedka Ď., ktorý mal jeho spoločnosti zas zaplatiť za zákazku na stavbe Základnej školy v V. K. T.. Obžalovaný potvrdil, že za stavbu na tejto základnej škole bolo jeho spoločnosti vyplatených len 80 % objemu peňažných prostriedkov v sume od 70.000,00 eur do 80.000,00 eur, 20 % z celého objemu, t. j. približne 40.000,00 eur jeho spoločnosti vyplatená nebola a túto čiastku nakoniec svedok Ď. vyplatil spoločnosti O. O. s. r. o. Obžalovaný pritom výslovne uviedol, že do sumy 40.000,00 eur bola zahrnutá aj hodnota zmiznutých paliet, ktoré sa stratili na stavbe zimného štadióna a mali hodnotu asi 12.000,00 eur. Zvyšná suma, teda suma 28.000,00 eur, tak predstavovala hodnotu samotnej zmluvnej pokuty. K ďalším faktúram rôznych iných obchodných spoločností obžalovaný uviedol, že pre spoločnosť D. a. s. nevykonávala jeho spoločnosť závažnejšie práce, či služby a od spoločností F. s. r. o. a I. s. r. o. zas kupoval jeho daňový subjekt len stavebný materiál, avšak bližšie k týmto podnikateľským subjektom sa obžalovaný nevedel vyjadriť. Obžalovaný pripustil, že v treťom štvrtroku roku 2011 si mohol uplatniť odpočítanie dane z pridanej hodnoty z dokladov č. XXXX, č. XXXXX, č. XXXXX, spolu daň v sume 11.192,60 eur a to od dodávateľa X. O. ako živnostníka, keďže podľa svojho vyjadrenia, ako živnostník vystavil tri faktúry pre spoločnosť O. W. s. r. o. a tieto aj boli predložené účtovníčke. K samotnej sume skrátenia dane z pridanej hodnoty ustálenej v skutkovej vete obžaloby na sumu 17.651,17 eur sa zas obžalovaný vyjadril tak, že veľké množstvo faktúr nezahrnul do svojho účtovníctva a teda sa k takto určenej sume skrátenia tohto druhu dane ani nevedel vyjadriť. Obžalovaný uznal, že jeho spoločnosť O. W. s. r. o. vykonávala ešte aj rekonštrukciu strechy na Bytovom dome W. pre spoločnosť p. V. s názvom V. - W. s. r. o. a to len samotné práce, konkrétne tesárske a klampiarske práce, s tým, že samotný stavebný materiál dodala na túto zákazku spoločnosť V. - W. s. r. o. a zo strany tohto podnikateľského subjektu boli uhradené všetky faktúry jeho spoločnosti O. W. s. r. o., ktoré aj boli následne zaúčtované do jeho účtovníctva. V súvislosti so zdaňovacím obdobím IV. štvrtroku roku 2011 zas obžalovaný opätovne potvrdil, že spoločnosť U. - I. s. r. o. vykonala pre spoločnosť O. W. s. r. o. jednu strechu na rodinnom dome vo Vranove nad Topľou ako subdodávateľ, keďže takýto druh striech jeho spoločnosť nerobila, za tieto práce bola spoločnosťou U. - I. s. r. o. vystavená faktúra, ktorá bola následne aj jeho spoločnosťou O. W. s. r. o. uhradená spoločnosťou U. - I. s. r. o. Vo vzťahu k ďalším faktúram vykázaným v tomto zdaňovacom období od dodávateľa I. s. r. o. Michalovce sa obžalovaný vyjadril tak, že išlo o faktúry o nákupe stavebného materiálu s tým, že aj všetky faktúry tohto dodávateľa boli zaúčtované do účtovníctva jeho spoločnosti a spresnil ešte, že daný materiál bol použitý na zatepľovanie rodinných domov. Obžalovaný sa pritom nevedel vyjadriť k Faktúre dodávateľa U. S. a. s., č. B., č. dokladu XXXXX, vo výške dane 570,47 eur, základ dane v sume 2.852,35 eur, ktorá mala byť vystavená za dodávku a montáž parapetov na stavbe Základnej školy V. K. T. zo dňa 31. 10. 2011. K faktúre vystavenej dodávateľom Š. K. a to k Faktúre č. XXXXXXXX, zo dňa 03. 11. 2011, č. dokladu XXXXX, vo výške DPH 39,08 eur, základ dane v sume 195,42 eur, zas obžalovaný uviedol, že od tohto dodávateľa jeho spoločnosť nakupovala Lignofix fóliu, avšak nevedel sa vyjadriť ku konkrétnej zákazke, na ktorú použil tento stavebný materiál aj z toho dôvodu, že cena tohto materiálu bola veľmi nízka a takisto sa nevedel vyjadriť ani k tomu, či táto faktúra bola zaúčtovaná v účtovníctve jeho podnikateľského subjektu.

Podľa svedeckej výpovede zástupcu poškodeného Daňového úradu Prešov - X.. J. Q., v konaní pred súdom súd zistil, že tento sa k trestnému konaniu pripojil, avšak nárok na náhradu škody v tomto

trestnom konaní si neuplatnil, keďže táto škoda je vymáhaná v exekučnom daňovom konaní. Súhlasil aj s výpoveďou svedkyne H.. Q., obsiahnutej v odôvodnení písomného vyhotovenia obžaloby, teda, že u obžalovaného X. O. bolo zistené za druhý až štvrtý štvrťrok 2011 skrátenie dane z pridanej hodnoty vo výške 17.651,17 eur s tým, že do času konania hlavného pojednávania dňa 27. 09. 2018 nebola táto suma daňového nedoplatku zo strany kontrolovaného daňového subjektu ich orgánu uhradená. Svedok aj doplnil, že obžalovaný ako kontrolovaný daňový subjekt aj na iných druhoch daniach ku dňu konania hlavného pojednávania dlhoval Daňovému úradu Prešov sumu celkovo 89.670,03 eur, ktorá suma pozostávala nielen z nedoplatkov na DPH za žalované obdobie, ale aj napríklad za zdaňovacie obdobie rokov 2012, 2013 a 2014 s tým, že vrátane pokút zo správy, či pokút z kontrol, by táto suma mala predstavovať hodnotu 20.975,87 eur. Voči obžalovanému pritom ich orgán eviduje aj nedoplatky na dani z príjmov právnických osôb v sume 68.512,96 eur, ako aj na dani z príjmov zo závislej činnosti v sume 181,20 eur. Svedok doplnil, že všetky tieto nedoplatky sú u obžalovaného vymáhané v rámci daňového exekučného konania.

Z výpovede svedka V. Ď. v konaní pred súdom vyplýva, že bol jediným konateľom spoločnosti U. s. r. o. do roku 2013, ktorá obchodná spoločnosť vykonávala viaceré zákazky pre spoločnosť D. a. s., v ktorej pritom pracoval brat obžalovaného X. O., Q. O.. Svedok rozviedol, že spoločnosť D. a. s. mala zákazku na rekonštrukciu strechy na Základnej škole V. K. T., avšak samotný výkon týchto prác mal zabezpečiť obžalovaný O., pričom tento obžalovaný nemal dostatok finančných prostriedkov na zabezpečenie tohto diela. Z uvedeného dôvodu ho preto spoločnosť D. a. s. požiadala, aby túto zákazku prefinancoval cez faktoring Slovenskej sporiteľne s tým, že spoločnosť U. s. r. o., ktorej bol konateľom, bude mať z tejto transakcie nejaký podiel na zisku. Na základe toho teda spoločnosť U. s. r. o. podpísala zmluvu o dielo s D. a. s. a spoločnosť U. s. r. o. si dodávku týchto prác, ako aj dodávku stavebného materiálu na rekonštrukciu strechy tejto základnej školy, ktorá sa konkrétne vykonávala v roku 2011, objednala u spoločnosti O. W. s. r. o. Po realizácii daných prác spoločnosť O. W. s. r. o. vystavila faktúry spoločnosti U. s. r. o. a tieto faktúry zas spoločnosť U. s. r. o. vyhotovila spoločnosti D. a. s. s tým, že pre spoločnosť U. s. r. o. tam bola nejaká marža. Faktúry, ktoré vystavil spoločnosti D. a. s., pritom odovzdal faktoringovej spoločnosti - Slovenskej sporiteľni, táto sporiteľňa mu vyplatila finančné prostriedky a tieto zas on odovzdal spoločnosti O. W. s. r. o. Spoločnosť D. a. s. zas peniaze zasielala faktoringovej spoločnosti Slovenskej sporiteľni. Tento svedok pritom zdôraznil, že v niektorých prípadoch nedošlo k vyplateniu celej faktúry O. W. s. r. o. z dôvodu tzv. zádržného, vo výške asi 5 %. Uvedené zádržné právo podľa jeho vyjadrenia spočívalo v tom, že sa napríklad vykonávala časť prác v priebehu štyroch, či piatich mesiacov, objednávateľ diela si zadržal z uhrádzaných súm 5 %, či 10 % až do úplného dokončenia prác a až keď bolo dielo dokončené a bolo bez väd, tak sa zádržné vrátilo, pričom týmto momentom začala plynúť aj záručná doba. Svedok doplnil, že v danom prípade stavebné práce na tejto zákazke prebiehali počas obdobia asi štyroch, či piatich mesiacov a začali sa asi v máji, či v apríli 2011, s vysvetlením, že v tom období mal na starosti asi šestnásť stavieb. Tento svedok tiež zdôraznil, že obžalovaný mu poslednú faktúru vystavil na práce nad rámec dohodnutých prác, tieto práce navyše zo strany spoločnosti O. W. s. r. o. uhradil z vlastných peňazí, aj keď nevedel uviesť ich presnú výšku a ani ich nezaúčtoval do tzv. faktoringu, keďže z dôvodu disponibilných finančných prostriedkov, ako aj jeho záujmu predmetné dielo dokončiť, uhradil tieto práce z vlastných peňazí s doplnením, že po zaslaní faktúry za tieto práce do D. a. s. mu táto obchodná spoločnosť tieto práce ani neodsúhlasila. Spomenul si, že hodnota celej tejto zákazky na Základnej škole v V. K. T. bola približne na sumu 130.000,00 eur až 140.000,00 eur bez DPH, ale nevedel túto hodnotu s jednoznačnou istotou potvrdiť. Doplnil, že samotné dokončenie stavby zrealizovala až jeho spoločnosť U. s. r. o., keďže na tejto stavbe boli nepodarky a vady, ktoré neodstránil samotný obžalovaný O.. Práve z vyššie uvedeného dôvodu s obžalovaným aj ukončil vzájomné stretnutia, avšak neskôr bol predvolaný na príslušný daňový úrad, na ktorom sa vykonávala krížová kontrola faktúr spoločnosti U. s. r. o. a spoločnosti O. W. s. r. o. Pri uvedenej kontrole bolo pritom zistené, že jedna faktúra vystavená spoločnosťou U. s. r. o. nebola zaúčtovaná na strane subjektu O. W. s. r. o. a to konkrétne Faktúra č. XXXXXXXX (svedok nesprávne uviedol č. XXXXXXXX) na sumu 14.684,85 eur, ktorá bola jeho spoločnosťou firme O. W. s. r. o. aj reálne uhradená. Ďalšie faktúry nachádzajúce sa v účtovníctve ako obchodného subjektu U. s. r. o., tak aj v spoločnosti O. W. s. r. o., boli Faktúry: č. XXXXXXXX na sumu 15.893,12 eur; č. XXXXXXXX na sumu 24.774,76 eur; č. XXXXXXXX na sumu 34.022,89 eur; č. XXXXXXXX na sumu 28.015,64 eur a č. XXXXXXXX na sumu 12.237,79 eur. Svedok bližšie konkretizoval, že predmetnom dohody medzi spoločnosťou U. s. r. o. a spoločnosťou O. W. s. r. o. bolo zhotovenie strechy, avšak spoločnosť O. W. s. r. o. dodala ešte aj drevo, ako aj strešnú krytinu, s tým, že pripustil aj dodávku odkvapových plechov, či zábran proti snehu. Upriamil pozornosť na ten fakt, že tieto práce boli aj reálne uskutočnené a tieto aj boli fakturované

spoločnosti O. W. s. r. o., pričom tieto boli schválené aj generálnym dodávateľom, teda spoločnosťou D. a. s. a to po predchádzajúcej dohode s Obcou V. K. T., po ich podpise zo strany spoločnosti D. a. s. V súvislosti s obranou obžalovaného, prezentovanou v konaní pred súdom, týkajúcou sa spoločnosti O. O. s. r. o., sa tento svedok vyjadril tak, že všetky faktúry boli obžalovanému uhradené, žiaden zápočet medzi spoločnosťami U. s. r. o. a O. O. s. r. o. nebol vykonaný s tým, že v podstate by muselo ísť o trojzápočet, pretože treťou stranou by musela byť spoločnosť O. W. s. r. o. a po právnej stránke by musel byť vyhotovený zápočtový list. V súvislosti s konkrétnymi faktúrami spoločnosti O. W. s. r. o. sa tento svedok vyjadril tak, že stavebné práce zo strany spoločnosti obžalovaného boli vykonávané v období od apríla do septembra roku 2011, jednotlivé faktúry boli vyhotovované priebežne, približne raz za mesiac jedna faktúra a posledné faktúry, podľa ním získaných údajov v konaní pred súdom, mali byť vystavené dňa 02. 05. 2011, či 08. 07. 2011, s tým, že vady na tejto stavbe boli odstraňované v mesiaci august, či v mesiaci september 2011. Vo vzťahu práve k existencii poslednej spornej Faktúre č. XXXXXXXX na sumu 14.684,85 eur, ktorá mala byť uhradená výdavkovým pokladničným dokladom dňa 30. 12. 2011 v hotovosti, sa tento svedok vyjadril tak, že z dôvodu ním osobne vyhotoveným príjmovým pokladničným dokladom na takúto sumu, došlo z jeho strany určite k úhrade tejto sumy obžalovanému, pričom svedok navyše doplnil, že si v priebehu konania spomenul, že obžalovaného vyplácal priamo na parkovisku, keďže tento sa mu sťažoval, že nemá peniaze na stavebný materiál a ani na zamestnancov. Na záver tento svedok skonštatoval, že uvedené dodávky materiálu a prác boli v konečnom dôsledku fakturované obci, ako aj predtým spoločnosti D. a. s. a teda objemy vykonaných prác spolu s jednotlivými faktúrami museli byť v súlade, aj keď, samozrejme, samotné čiastky finančných prostriedkov nemuseli byť totožné, pretože každá zúčastnená strana si prirátala svoju maržu.

Svedkyňa H.. Q. ako kontrolórka správcu dane na hlavnom pojednávaní uviedla, že daňová kontrola na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie II. až IV. štvrťroka 2011 u daňového subjektu O. W. s. r. o. bola vykonávaná od 20. 06. 2013 do 06. 06. 2014. V druhom štvrťroku roku 2011 správca dane zistil, že daňový subjekt si uplatnil odpočítanie dane z jednej faktúry od spoločnosti F. W. s. r. o. a z dvoch faktúr od spoločnosti D. a. s., pričom daň odpočítaná bola vo výške 123,14 eur, keďže aj samotný daňový subjekt nevedel priradiť k týmto nákupom uskutočniteľné zdaniteľné obchody ani pri svojom výsluchu v rámci miestneho zisťovania, či priamo na písomnú výzvu správcu dane. V treťom štvrťroku 2011 skúmaný daňový subjekt dodal stavebné práce subdodávateľskú pre spoločnosť U. s. r. o. a tieto práce sa konkrétne týkali dodávky stavebných prác na Základnej škole V. K. T. s tým, že správca dane zistil, že Faktúra č. XXXXXXXX nebola tejto spoločnosti, tomuto odberateľovi, doložená písomne, iba elektronicky a tento odberateľ, teda spoločnosť U. s. r. o., ju mala zaúčtovanú vo svojom účtovníctve, bol k nej vystavený výdavkový, ako aj príjmový pokladničný doklad, ktoré doklady preukazujú zaplatenie tejto faktúry na sumu 12.237,38 eur, z čoho daň predstavovala sumu 2.447,48 eur. Odhliadnuc od dodatočného nepredloženia tejto faktúry kontrolovaným daňovým subjektom ani neskôr v určenej lehote, túto faktúru nemal daňový subjekt O. W. s. r. o. uvedenú ani v evidencii DPH, ako ani v denníku účtovných prípadov, preto správca dane odviezol z tejto faktúry daň za kontrolovaný subjekt. Kontrolovaný daňový subjekt si v tomto štvrťroku uplatnil ešte aj odpočítanie dane z Faktúry č. XXXXXXXX od spoločnosti I. s. r. o. a to vo výške 1.381,57 eur, základ dane 6.907,87 eur. Vo vzťahu k tejto faktúre pritom správca dane pri miestnom zisťovaní v spoločnosti U. s. r. o. zistil, že práce na Základnej škole V. K. T. boli vykonávané v období mesiaca apríl až september 2011. Táto svedkyňa spresnila, že firma U. s. r. o. fakturovala stavebné práce dňa 24. 08. 2014, čiže táto spoločnosť, pre ktorú dodával kontrolovaný daňový subjekt materiál, vyfakturovala pre svojho odberateľa práce už 24. 08. 2011, pravdepodobne tu došlo k chybe v roku s tým, že spoločnosť O. W. s. r. o. dodala materiál, ktorý kúpila až v septembri 2011 a tento materiál nevyfakturovala svojmu odberateľovi, teda spoločnosti U. s. r. o., keďže spoločnosť O. W. s. r. o. poslednú faktúru pre spoločnosť U. s. r. o. vyfakturovala k 31. 08. 2011 a následne takto nakúpený tovar mala dodať spoločnosti U. s. r. o. bezodplatne, čím bolo porušené ustanovenie § 69 ods. 1 zákona o DPH. V treťom štvrťroku roku 2011 si kontrolovaný daňový subjekt ešte uplatnil aj odpočítanie dane od fyzickej osoby O. X. a to na základe Faktúr č. XXX/XXXX, č. XXX/XXXX a č. XXX/XXXX, týkajúcich sa prác na rekonštrukcii Základnej školy V. K. T. a v jednom prípade týkajúcich sa stavebných prác na bytovom dome W.. Napriek opakovaným výzvam zo strany kontrolórov dane, ani pri samotnom výsluchu konateľa spoločnosti U. s. r. o., neboli predložené žiadne dôkazy preukazujúce vykonanie týchto samotných prác týkajúcich sa prác na Základnej škole V. K. T., ako aj na bytovom dome W.. Svedkyňa navyše poukázala aj na ten fakt, že fyzická osoba X. O. v roku 2011, ako štvrťročný platiteľ, podal nulové daňové priznania na dani z pridanej hodnoty za I., II., III. aj IV. štvrťrok, teda v čase dodania zdaniteľných obchodov, ktoré mal dodať spoločnosti O. W. s. r. o. Ďalej kontrolóri dane zistili, že kontrolovaný daňový subjekt fakturoval spoločnosti V. - W. s. r. o., Faktúrou č. XXXXXXXX, prevedené stavebné práce na Bytovom dome W.,

kde bol základ dane v sume 7.500,00 eur a daň vo výške 1.500,00 eur, ale od dodávateľa X. O. prijal tento subjekt Faktúru č. XXX/XXXX, kde sú fakturované prevedené práce so základom dane v sume 12.499,00 eur, z toho daň vo výške 2.499,80 eur. Z týchto údajov mal tak správca dane za preukázané, že kontrolovaný daňový subjekt fakturoval menej, ako prijal za vykonané práce. Keďže práce neboli teda živnostníkom X. O. preukázané, správca dane neuznal odpočítanie dane z týchto faktúr vo výške dane 11.192,60 eur kontrolovanému daňovému subjektu. Spoločnosť O. W. s. r. o. si v uvedenom zdaňovacom období uplatnila aj odpočítanie dane od dodávateľa O., Faktúra č. XXXX/XXXX, základ dane 1.080,00 eur, z toho daň v sume 216,00 eur, za stavebné rezivo a od dodávateľa H. s. r. o., Faktúra č. XXXXX/XX/XXX, základ dane 890,83 eur, z toho daň vo výške 178,17 eur, za dodanie kotla a správca dane, z dôvodu nepreukázania oprávnenosti odpočítania dane, neuznal odpočítanie dane z týchto faktúr. Vo štvrtom štvrtroku roku 2011 si daňový subjekt uplatnil odpočítanie dane od dodávateľa U.-I. spol. s. r. o., na základe Faktúr č. XXXXX a č. XXXXX, za dodané stavebné práce na stavbe Rodinného domu Vranov nad Topľou, k týmto faktúram subjekt nepredložil žiadne dôkazy a aj samotný daňový subjekt sa vyjadril, že tieto práce ďalej nefakturoval, čiže došlo tak k ich bezodplatnému dodaniu; správca dane uvedené bezodplatné dodanie zdanil podľa § 69 ods. 1 zákona o DPH celkom vo výške 1.502,65 eur. Kontrolovaný daňový subjekt si uplatnil odpočítanie dane ešte aj z Faktúry č. B. od dodávateľa I. s. r. o. za dodávku a montáž parapetov na stavbe Základnej školy V. K. T., daň vo výške 570,47 eur. Samotný kontrolovaný daňový subjekt sa k tejto faktúre ani nevedel vyjadriť a ani k nej nepredložil žiadne dôkazy. Pri miestnom zisťovaní v spoločnosti U. s. r. o., odberateľa daňového subjektu, sa však konateľ tejto spoločnosti vyjadril, že práce na Základnej škole V. K. T. boli vykonávané v období apríla až septembra 2011, kontrolovaný daňový subjekt pre spoločnosť U. s. r. o. poslednú faktúru vystavil dňa 31. 08. 2011, ale dodávka a montáž parapetov bola dodaná až 31. 10. 2011, na základe vyššie uvedenej faktúry. Z dôvodu bezodplatného dodania tohto tovaru vo výške 570,47 eur, správca dane takéto bezodplatné dodanie tovaru zdanil. Vo štvrtom štvrtroku roku 2011 si tiež daňový subjekt uplatnil odpočítanie dane z Faktúry č. XXXXXXX, od dodávateľa Š. K., daň vo výške 39,08 eur, za dodaný tovar fólia a ochranný pás. Aj v prípade tejto faktúry, z dôvodu jej nepreukázania zo strany kontrolovaného daňového subjektu, kontrolór dane neuznal uvedené odpočítanie dane vo výške 39,08 eur.

Zhrnúc všetky vyššie uvedené údaje, tak táto svedkyňa ustálila, že celkom za druhý až štvrtý štvrtrok roku 2011 bol vyčíslený rozdiel dane vo výške 17.651,17 eur. Doplnila, že vo veci boli následne vydané tri rozhodnutia, ktorých lehota splatnosti uplynula dňa 11. 08. 2014 s tým, že kontrolovaný daňový subjekt sa voči týmto rozhodnutiam ani neodvolal a keďže daňový subjekt tieto nedoplatky ani neuhradil, pravdepodobne došlo k ich vymáhaniu v rámci daňového exekučného konania.

Táto svedkyňa tiež doplnila, že v prípade III. štvrtroku roku 2011 si daný daňový subjekt neoprávnené uplatnil nadmerný odpočet, keďže výsledkom daňového priznania za dané obdobie bola vlastná daňová povinnosť kontrolovaného subjektu v sume 14.001,74 eur, avšak správca dane zistil rozdiel dane v sume 15.415,82 eur. Z takýchto zistení teda vyplynulo, že preverovaný subjekt si nadmerný odpočet v sume 1.414,08 eur uplatnil neoprávnené.

Svedkyňa H.. K. J. zas v konaní pred súdom vypovedala, že ako konateľka spoločnosti W. U. B. s. r. o., zaoberajúcou sa vedením účtovníctva rôznym právnickým osobám, viedla podvojnú účtovníctvo aj spoločnosti obžalovaného O. s názvom O. W. s. r. o. na základe zmluvy s touto spoločnosťou a na základe obžalovaným predložených dokladov. Spresnila, že jej spoločnosť zabezpečovala podvojnú účtovníctvo tejto obchodnej spoločnosti. Vo vzťahu k samotnému spracovaniu daňových dokladov, týkajúcich sa zdaňovacieho obdobia druhého až štvrtého štvrtroku roku 2011, vo vzťahu k DPH u tohto daňového subjektu sa vyjadrila tak, že obžalovaným O. boli predkladané príslušné doklady, pravdepodobne ním osobne, na spracovanie tejto daňovej agendy a na základe týchto predložených dokladov obžalovaným O. jej spoločnosť spracovala daňové priznanie za príslušné zdaňovacie obdobie roku 2011 a to ako na DPH, tak aj na dani z príjmov právnických osôb. Svedkyňa doplnila tiež, že pre spoločnosť O. W. s. r. o. spracovávala jej spoločnosť aj mzdovú agendu. Neskôr, na výslovnú otázku súdu, táto svedkyňa upresnila, že vzhľadom na odstup času nevie s jednoznačnou istotou potvrdiť, či za daňový subjekt O. W. s. r. o. jej spoločnosť podala aj daňové priznanie na dani z príjmov právnických osôb za rok 2011, s tým, že príslušné doklady neskôr jej firma odovzdala Daňovému úradu Vranov nad Topľou ako správcovi dane, ale rozhodne potvrdila fakt, že daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie roku 2011 za túto spoločnosť jej účtovnícka firma podala. Po oboznámení jej výpovede z prípravného konania táto svedkyňa potvrdila; vzhľadom na jej tvrdenie prednesené v konaní pred súdom, keď uviedla, že všetky doklady nevyhnutné na spracovanie daňovej agendy týkajúcej sa DPH za zdaňovacie obdobie roku 2011 jej boli zo strany obžalovaného predložené; že pre spoločnosť O. W. s. r. o. vyhotovovali aj účtovnú uzávierku a potvrdila aj pravdivosť svojho ďalšieho vyjadrenia v

prípravnom konaní, že obžalovaný nepredkladal potrebné doklady priebežne, čiže každý mesiac, ale potrebné doklady predložil iba raz za polrok s tým, že obžalovaný bol aj vyzývaný na podanie týchto dokladov. Táto svedkyňa sa rozpamätala, že pre spoločnosť obžalovaného viedli aj mzdovú agendu, aj keď nevedela bližšie konkretizovať obdobia vedenia tejto agendy spoločnosti obžalovaného. Doplnila, že v uvedenom období, ktoré však nevedela bližšie ustáliť, jej spoločnosť W. U. B. s. r. o. navštevovali bývali zamestnanci obžalovaného s požiadavkou na vypracovanie rôznych potvrdení pre príslušné štátne orgány, pričom s týmito zamestnancami nebol riadne ukončený pracovný pomer zo strany obžalovaného a podľa jej odhadu počet týchto zamestnancov u obžalovaného bol od päť do osemnásť.

Na hlavnom pojednávaní vypočutá znalkyňa Ing. Katarína Krajkovičová zotrvala na svojom znaleckom posudku č. 3/2018 a najprv sa vyjadrila k faktúram, týkajúcich sa preverovaného daňového subjektu obžalovaného vo vzťahu k zdaňovaciemu obdobiu druhého štvrťroka 2011. K Faktúre č. XXXXXXXXX, zo dňa 08.04.2011, spoločnosti F. s. r. o., ktorú vyhodnotila ako „metodicky nesprávny postup zúčtovania zásob,“ svoje vyjadrenie v ňou podanom znaleckom posudku vysvetlila tak, že podľa jej znaleckého názoru táto faktúra bola pre výpočet DPH použitá, daň na vstupe z tejto faktúry bola uplatnená, avšak z účtovných dokladov nevyplývalo použitie tohto materiálu v účtovnom období roku 2011, a preto pri inventarizácii na konci roka a pri závierkových operáciách by mal daňový subjekt posúdiť, či tento materiál subjekt naozaj spotreboval a ak nie, tak ho mal vykázať v tejto súvahe ako zostatok zásob. Doplnila teda, že tento výdavok na strane tohto daňového subjektu naozaj nastal, keďže existoval výdavkový doklad, a v takom prípade by tento daňový subjekt mal nárok na odpočet DPH, avšak pokiaľ tento daňový subjekt tento stavebný materiál nespotreboval, mal to vykázať v súvahe ako zostatok majetku. K Faktúre dodávateľa D. a. s. a to jednej č. XXXXXXXX, zo dňa 29. 06. 2011, (pričom v znaleckom posudku bol nesprávne uvedený dátum 20. 06. 2011), ako aj č. XXXXXXXX, zo dňa 30. 06. 2011, ktoré vyhodnotila zas ako „metodicky nesprávne zúčtovanie účtovných dokladov,“ ako aj „nedostatočné preukázanie súvisu s dosahovanými príjmami,“ zas táto znalkyňa uviedla, že v oboch prípadoch tieto faktúry tohto dodávateľa boli vystavené za použitie prenajatého stroja a tieto výdavky daňový subjekt O. W. s. r. o. skutočne vynaložil. Z účtovného hľadiska však účel použitia týchto faktúr nevedela posúdiť, avšak tento daňový subjekt peňažné prostriedky na tieto faktúry skutočne vynaložil, keďže ich mal zaúčtované, aj keď uvedené účtovníctvo nebolo vedené správne. Vzhľadom na ňou ustálenie zisteného rozdielu na danom druhu dane v sume „nula“ v prípade oboch týchto faktúr zas skonštatovala, že ide podľa jej názoru o metodicky nesprávne zúčtovanie účtovných dokladov. Metodicky správne zúčtovanie daných účtovných dokladov, dvoch faktúr spoločnosti D. a. s., by podľa znalkyne nastalo v tom prípade, pokiaľ by daňový subjekt O. W. s. r. o. predložil príslušné účtovné doklady. V prípade prvej faktúry spoločnosti F. s. r. o. zas mal tento daňový subjekt tento stavebný materiál vykázať v súvahe v položke „zásob“ a takisto to mal zaevidovať v „Inventarizácii majetku a zásob.“

K Faktúram, týkajúcim sa tretieho štvrťroka roku 2011 a to konkrétne k chýbajúcej faktúre č. XXXXXXXX, odberateľa U. s. r. o., zo dňa 22 .08. 2011, vzhľadom na ňou prezentovaný znalecký názor, že v prípade skutočne dodaných zdaniteľných plnení je potrebné DPH z uskutočnených zdaniteľných plnení zvýšiť, s ohľadom na dôkazy, ako aj vyjadrenie samotného svedka Ď. v predmetnej trestnej veci, sa táto znalkyňa vyjadrila tak; že túto faktúru zohľadnila pri výpočte rozdielu DPH v prípade prvej ňou predostretej alternatívy výpočtu rozdielu DPH za zdaňovacieho obdobia tretieho štvrťroka 2011. K Faktúre č. XXXXXXXX, dodávateľa I. s. r. o., zo dňa 20. 09. 2011, opätovne ňou vyhodnotenú ako „metodicky nesprávny postup účtovania zásob,“ sa bližšie vyjadrila tak, že v prípade predmetnej faktúry vychádzala z toho, že daňový subjekt O. W. s. r. o. mohol materiál použiť na dodávku tovaru a služieb v nasledujúcom kalendárnom roku, napríklad v roku 2012 a z uvedeného dôvodu preto túto faktúru nezohľadnila ani pri jednej alternatíve výpočtu rozdielu DPH za zdaňovacie obdobia tretieho štvrťroka 2011. Vo vzťahu k obžalovaným uplatnenému odpočtu dane, týkajúceho sa Faktúry č. XXX/XXXX zo dňa 15. 07. 2011, Faktúry č. XXX/XXXX zo dňa 10. 08. 2011, ako aj Faktúry č. XXX/XXXX zo dňa 11. 09. 2014, vystavených dodávateľom „X. O.,“ zas táto znalkyňa vypovedala, že všetky tieto tri faktúry dodávateľa X. O. zohľadnila pri výpočte rozdielu DPH za zdaňovacie obdobia tretieho štvrťroka 2011 v prípade druhej alternatívy, t. j. alternatívy pod bodom B/ jej znaleckého posudku. Doplnila, že vyššie uvedené faktúry dodávateľa X. O. mali byť preukázané, avšak pokiaľ ide o identifikáciu konkrétnej stavby, táto nemusela byť nevyhnutne vykonaná v tej ktorej faktúre, ale táto stavba mohla byť identifikovaná v iných dokladoch, ako napríklad v protokole o prevzatí práce, či v zmluve o dielo. Zhrnula však, že tieto faktúry neboli dostatočne preukázané a nebola tak zdokumentovaná skutočná realizácia týchto prác. V prípade Faktúry č. XXXXXXXX, zo dňa 15. 08. 2011, od odberateľa „O.,“ v sume 1.296,00 eur, z toho DPH vo výške 216,00 eur, vo vzťahu ku ktorej opätovne v znaleckom posudku uviedla, že ide o !metodicky nesprávny postup zúčtovania zásob;“ zas táto znalkyňa svoje vyjadrenie vysvetlila tak,

že stavebné rezivo, ako tovar uvedený na tejto faktúre, mohol kontrolovaný daňový subjekt použiť na stavbu, ktorú však vyfakturuje až v ďalšom roku a že táto skutočnosť sa z účtovného hľadiska nedá posúdiť. Totožné zistenia táto znalkyňa uviedla aj k Faktúre X XXXXX/XX/XXX zo dňa 23. 09. 2011, od odberateľa H. v hodnote 1.069,00 eur, z toho DPH v sume 178,17 eur, ktorá sa týkala dokonca iného odberateľa „X. O.“, nie kontrolovaného daňového subjektu O. W. s. r. o.; ktorú opätovne v znaleckom posudku vyhodnotila ako „metodicky nesprávny postup účtovania zásob.“ Táto znalkyňa teda pri svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní vysvetlila, že z dokladov, týkajúcich sa iného daňového subjektu, nárok na odpočet DPH nevzniká a z uvedeného dôvodu predmetnú faktúru nezahrnula ani vo výpočte v ktorejkoľvek ňou predloženej alternatívy. Celkovú výšku DPH, týkajúcu sa metodicky nesprávneho zúčtovania účtovných dokladov v sume 12.790,17 eur, vypočítala tak spočítaním Faktúr č. XXXXXXX spoločnosti I. s. r. o., troch Faktúr dodávateľa X. O. (Faktúry č. XXX/XXXX z 15. 07. 2011, č. XXX/XXXX zo dňa 10. 08. 2011 a č. XXX/XXXX zo dňa 11. 09. 2011) a Faktúry č. XXXXXXXX dodávateľa O., práve z dôvodu nedostatočne preukázaného nároku na uplatnenie odpočítania DPH. Znalkyňa vysvetlila aj vytvorenie troch alternatív, týkajúcich sa vypočítania rozdielu na DPH za III. štvrtrok roku 2011, tak, že ich vytvorila z toho dôvodu, pretože z týchto faktúr nie je preukázaný účel použitia týchto faktúr a túto otázku môže posúdiť len súd. Spresnila tak, že pokiaľ teda napríklad v prípade skupiny faktúr týkajúcich sa dodávateľa X. O., ako aj v prípade faktúr spoločnosti U. s. r. o., bude preukázané v trestnom konaní, že v prípade faktúr X. O. boli skutočne vykonané rekonštrukčné práce na objektoch tam uvedených, ako aj v prípade realizácie faktúr od spoločnosti U. s. r. o., tak tieto faktúry možno zohľadniť pri výpočte dane na vstupe. Táto znalkyňa opravila omyl v prípade prvej ňou vypočítanej alternatívy, týkajúcej sa odpočítania dane, teda namiesto sumy 13.634,62 eur mala byť správne uvedená suma 13.643,62 eur, avšak takáto oprava v chybe v spočítavaní nemala vplyv na výsledný rozdiel DPH, vytvorený zrátaním faktúr od spoločnosti U. s. r. o. a H., na celkovú sumu DPH vo výške 2.625,65 eur. V prípade druhej alternatívy vypočítaného rozdielu DPH za III. štvrtrok roku 2011 zas túto alternatívu podľa svojho udania vytvorila znížením odpočítania dane vykázaného daňovým subjektom o sumy Faktúr č. X XXXXX/XX daňového subjektu H. a troch Faktúr č. XXX/XXXX, č. XXX/XXXX a č. XXX/XXXX od dodávateľa X. O.. Svoj znalecký záver, týkajúci sa ustálenia rozdielu PDH v prípade tohto zdaňovacieho obdobia v prípade v tretej alternatívy v sume 13.818,25 eur, ktorý rozdiel podľa jej vyjadrenia v znaleckom posudku bol odlišný od zistení správcu dane práve o „položky nesprávneho metodického zúčtovania;“ vysvetlila tak, že DPH zo zdaniteľných plnení, vykázaných daňovým subjektom v sume 12.407,71 eur, zvýšila o sumu DPH 2.447,48 eur, vyplývajúcu z Faktúry č. XXXXXXX spoločnosti U. s. r. o, teda spolu daň 14.855,19 eur. Odpočítanie dane, vykázané daňovým subjektom v sume 13.821,79 eur, zas znížila o sumu 178,17 eur, týkajúcu sa Faktúry č. R. XXXXX/XX od spoločnosti H.; o sumu 3.566,80 eur, o sumu 5.126,00 eur a o sumu 2.499,80 eur (všetky tieto faktúry od daňového subjektu X. O.); čím vzniklo odpočítanie v sume 2.451,02 eur. Teda daňová povinnosť v prípade tejto alternatívy predstavovala sumu 12.404,17 eur a rozdiel dane zas bol 13.818,25 eur. Neskôr táto znalkyňa ešte doplnila, že k vypočítanému rozdielu DPH v prípade tretej alternatívy, teda v alternatíve C, pripočítala ešte faktúry od spoločnosti I. s. r. o. a od spoločnosti O., keďže obe tieto faktúry sa týkali metodicky nesprávneho účtovania zásob. Znalkyňa však súdu vôbec neodôvodnila vytvorenie týchto alternatív v prípade tohto zdaňovacieho obdobia. V prípade IV. štvrtroka roku 2011 vo vzťahu k Faktúre č. XXXXX a Faktúre č. XXXXX, obe vystavené dodávateľom U. - I. spol. s. r. o. a ktoré sa týkali dodávky s montážou, táto znalkyňa zotrvala na svojom vyjadrení podanom v znaleckom posudku, že keďže účtovné doklady neobsahovali zdokumentovanie skutočnej fakturácie prác konečnému odberateľovi, dospela k názoru, že by mohlo ísť o subdodávku s tým, že z účtovného hľadiska sa nedá preukázať, či vyššie uvedené faktúry zodpovedali aj reálne uskutočneným prácam. K ďalšej Faktúre B. XXXXXXX od dodávateľa U. S. a. s. (správca dane vo svojom protokole uviedol nesprávne označenie tohto daňového subjektu ako I. s. r. o.), zo dňa 31. 10. 2021, týkajúcej sa dodávky a montáže parapetov na stavbe ZŠ V. K. T. v sume 3.422,82 eur, ňou vysvetlenou ako „metodicky nesprávny postup účtovania zásob,“ pričom táto faktúra sa mala týkať „dodávky a montáže parapetov na ZŠ V. K. T.,“ čiže mala pozostávať nielen zo samotnej dodávky tovaru, ale aj z jeho montáže a aj z výsluchu svedka Ď., vtedajšieho konateľa spoločnosti U. s. r. o., v prejednávanej veci vyplynulo, že sa vykonali práce na rekonštrukcii strechy na ZŠ V. K. T.; zas znalkyňa vyjadrila svoje presvedčenie, že pokiaľ tento daňový subjekt nevyfakturoval predmetnú faktúru, tak ku dňu účtovnej uzávierky k 31. 12. 2011 mal vypracovať „rozpracovanú výrobu,“ napríklad na rekonštrukcii stavby ZŠ V. K. T.. Znalkyňa opätovne zásadne neodôvodnila ani nezahrnutie Faktúry č. XXXXXXX od dodávateľa Š. K. zo dňa 03. 11. 2011; za nákup stavebného materiálu, v tejto faktúre bližšie špecifikovaného v hodnote 234,50 eur, z toho DPH v sume 39,08 eur, z ktorého dokladu si daňový subjekt O. W. s. r. o. aj uplatnil odpočítanie DPH a to v kontexte aj s výpoveďou obžalovaného O. na hlavnom pojednávaní, ktorý nevedel priradiť k nákupu tohto tovaru následnú dodávku tovaru a služieb; do ňou vypracovaného

znaleckého posudku. Na záver svojho výsluchu teda znalkyňa uviedla, že skúmaný daňový subjekt si neoprávnene na základe preverovaných dokladov uplatnil nadmerný odpočet za III. štvrťrok roku 2011 vo výške 1.414,08 eur.

Znalec Ing. Vasilišín, ktorý vo veci vykonal kontrolné znalecké dokazovanie, tento aj pri svojom výsluchu v konaní pred súdom naďalej zotrval na svojom znaleckom posudku č. 2/2021. Tento znalec v úvode svojho znaleckého posudku najprv skonštatoval, že u skúmaného subjektu O. W. s. r. o. účtovné obdobie zodpovedalo kalendárnemu roku a že v stíhanom zdaňovacom období roku 2011 viedla táto spoločnosť účtovníctvo v sústave podvojného účtovníctva. Doplnil, že daná účtovná jednotka obžalovaného nevedla riadne účtovníctvo. Tento znalec spresnil, že aj keď táto účtovná jednotka zostavovala účtovnú závierku, nezúčtovala všetky účtovné prípady, týkajúce sa účtovného obdobia roku 2011, s poukazom aj na existenciu ďalších podkladov nevyhnutných na vedenie úplného účtovníctva a to v podobe účtovného denníka, ako aj hlavnej knihy, či iných úplných účtovných dokladov, ako aj ostatných súvisiacich písomností za účtovné obdobie kalendárneho roka 2011. Znalec tiež doplnil, že tento daňový subjekt navyše nevykonával ani inventarizáciu majetku a záväzkov za účtovné obdobie roku 2011 a v sporných prípadoch, zistených v daňovom konaní, boli aj účtovné záznamy nepreukázateľné. Tento znalec teda uzavrel, že účtovná jednotka O. W. s. r. o. nevedla účtovníctvo v súlade so zákonom o účtovníctve č. 431/2002 Z. z. Vo vzťahu k samotným daňovým priznaniam za preverované obdobie znalec uviedol, že spoločnosť O. W. s. r. o. podala riadne daňové priznanie k DPH za II. až IV. štvrťrok roku 2011 v zákonných lehotách, avšak k dodržaniu zákonnej lehoty na podanie dodatočného daňového priznania k DPH za III. štvrťrok roku 2011 sa nevedel vyjadriť. Znalec tiež zhrnul, že ním zistený výsledný vzťah na DPH za II. a za III. štvrťrok roku 2011 je zhodný so záverom správcu dane. Rozdielny záver, oproti výsledku daňovej kontroly za preverované zdaňovacie obdobia, pritom tento znalec nadobudol len vo vzťahu k IV. štvrťroku roku 2011, v prípade ktorého stanovil daňovú povinnosť v sume 2.791,12 eur, s rozdielom dane v sume 1.541,73 eur; pričom samotný správca dane v príslušnom rozhodnutí uviedol vo vzťahu k tomuto zdaňovaciemu obdobiu daňovú povinnosť v sume 3.361,59 eur a rozdiel dane v sume 2.112,20 eur. V prípade II. štvrťroku roku 2011 teda správne daňová povinnosť mala predstavovať sumu 1.909,36 eur, s rozdielom dane v sume 123,14 eur a za III. štvrťrok roku 2011 zas správne daňová povinnosť zodpovedala sume 14.001,74 eur, s rozdielom dane v sume 15.415,82 eur, oproti podaným daňovým priznaniam k DPH preverovaným daňovým subjektom.

V prípade zdaňovacieho obdobia II. štvrťroka roka 2011, identicky so záverom správcu dane, tento znalec skonštatoval, že v prípade Faktúry č. XXXXXXXXX, od dodávateľa F. W. s. r. o., nebolo preukázané použitie tovaru na uskutočnenie zdaniteľných obchodov, či už v predmetnom zdaňovacom období, alebo v nasledujúcich zdaňovacích obdobiach, a teda nemohol byť daňovému subjektu priznaný nárok na odpočítanie dane v súlade so zákonom o DPH, s doplnením, že ani v samotnej súvahe daňového subjektu neboli evidované žiadne zásoby k 31. 12. 2011. Z vyššie uvedeného dôvodu teda ani znalec z tejto faktúry nepriznal nárok na odpočítanie dane a vyčíslil rozdiel dane v sume 60,12 eur z dôvodu porušenia ustanovenia § 49 až § 51 zákona o DPH preverovaným podnikateľským subjektom. Totožný záver vyslovil znalec aj vo vzťahu k Faktúre č. XXXXXXXX a k Faktúre č. XXXXXXXX, obe vystavené dodávateľom D. a. s. a teda, že ani v prípade oboch týchto faktúr kontrolovaná spoločnosť nepreukázala použitie prijatého zdaniteľného plnenia na svoje zdaniteľné obchody, z ktorého dôvodu preto znalec vyčíslil rozdiel dane v sume 30,84 eur v prípade prvej vystavenej faktúry a v sume 32,18 eur, pokiaľ ide o druhú faktúru tohto dodávateľa.

Vo vzťahu k III. štvrťroku roku 2011, zas vzhľadom k Faktúre č. XXXXXXXX, za dodávku pre odberateľa U. s. r. o., znalec vyslovil názor; že ako zo zistení daňovej kontroly; tak aj z výpovede svedka Ď., zástupcu tohto odberateľa; ako aj z predložených pokladničných dokladov o úhrade tejto faktúry, ako zo strany tohto odberateľa, tak aj zo strany dodávateľa - kontrolovaného daňového subjektu O. W. s. r. o.; možno dospieť k záveru, že fakturované práce boli skutočne realizované. Znalec upriamil pozornosť aj na ten fakt, že aj odberateľ U. s. r. o. potvrdil dodanie prác zo strany kontrolovaného daňového subjektu a odberateľ o predmetnej faktúre účtoval, evidoval v evidencii DPH a svoj záväzok riadne uhradil. V súvislosti s touto faktúrou znalec ešte doplnil, že aj v prípade, kedy nebola reálne vykonaná dodávka a daňový subjekt O. W. s. r. o. vyhotovil faktúru, na ktorej uviedol daň, tak s poukazom na ustanovenie § 69 ods. 5 zákona o DPH, bol povinný túto daň uhradiť. V prípade tejto faktúry tak znalec vypočítal, v zhode so záverom správcu dane, rozdiel dane v sume 2.447,48 eur, v súlade s § 69 ods. 1, v nadväznosti na § 19 ods. 2 zákona o DPH.

V súvislosti s Faktúrou č. XXXXXXXX, dodávateľa I. s. r. o. sa zas znalec vyjadril, že z daňových zistení vyplýva, že prijatý tovar spoločnosťou O. W. s. r. o. na základe tejto faktúry od dodávateľa I. s. r. o. bol dodaný v rámci subdodávky pre odberateľa U. s. r. o., realizovaných spoločnosťou O. W. s. r. o.

na stavbe Základnej školy V. K. T. v mesiacoch apríl až september roku 2011, avšak tento tovar nebol vyfakturovaný, t. j. bol dodaný bezodplatne. Z dôvodu takéhoto bezodplatného dodania tovaru, bolo potrebné vyčísliť rozdiel dane v prípade tejto faktúry v sume 1.381,57 eur.

V prípade toho istého zdaňovacieho obdobia roku 2011 si prítom kontrolovaný daňový subjekt uplatnil odpočítanie dane z troch faktúr od dodávateľa X. O. a to z Faktúry č. XXX/XXXX zo dňa 15. 07. 2011 - DPH v sume 3.566,80 eur, z Faktúry č. XXX/XXXX zo dňa 10. 08. 2011 - DPH v sume 5.126,00 eur a z Faktúry č. XXX/XXXX zo dňa 11. 09. 2011 - DPH v sume 2.499,80 eur. Znalec vo vzťahu k týmto trom faktúram sa jednoznačne vyjadril, že z dôvodu nepreukázania materiálnej podstaty a špecifikácie dodávok prijatých kontrolovaným daňovým subjektom, podnikateľom X.K. O., teda nebol preukázaný vznik daňovej povinnosti; spoločnosti O. W. s. r. o. nevznikol nárok na odpočítanie dane z týchto troch vyššie uvedených faktúr v súlade s § 49 až § 51 zákona o DPH. Znalec ďalej podotkol, že dodávateľ X. O., ako fyzická osoba - platiteľ DPH, mal súčasne povinnosť odviesť daň uvedenú na predmetných faktúrach v zmysle ustanovenia § 69 ods. 5 zákona o DPH. Z týchto dôvodov teda znalec, opätovne v súlade so záverom správcu dane, nepriznal kontrolovanému daňovému subjektu nárok na odpočítanie dane z dôvodu nepreukázania vzniku daňovej povinnosti a vyčíslil rozdiel dane v prípade týchto troch faktúr dodávateľa „X. O.“ v celkovej sume 11.192,60 eur.

Také isté zistenia znalca sa prítom týkali aj Faktúry č. XXXXXXXX, dodávateľa O. X. - O., vo vzťahu ku ktorej znalec takisto nepriznal kontrolovanému daňovému subjektu nárok na odpočítanie dane z dôvodu nepreukázania použitia prijatého zdaniteľného plnenia na svoje zdaniteľné obchody, pričom znalec totožne ako správca dane vyčíslil v prípade tejto faktúry rozdiel dane v sume 216,00 eur.

Vo vzťahu k ďalšej Faktúre č. XXXXXX/XX/XXX, dodávateľ H., ešte okrem vyššie uvedených skutočností znalec doplnil, že táto faktúra je navyše vystavená na odberateľa X.K. O. a teda nie je vyhotovená pre odberateľa O. W. s. r. o., táto faktúra dokonca ani nespĺňala náležitosti vyžadované pre faktúru zákonom o DPH, dodanie tovaru bolo uskutočnené v prospech iného platiteľa - X. O. a teda nie pre spoločnosť O. W. s. r. o.; nebola preukázaná týmto kontrolovaným daňovým subjektom reálnosť dodania v prospech kontrolovaného daňového subjektu a následné použitie prijatého plnenia na uskutočnenie zdaniteľného plnenia kontrolovaného daňového subjektu v rozpore s ustanovením § 49 až § 51 zákona o DPH. Znalec teda opätovne skonštatoval, že záver správcu dane o nepriznaní nároku na odpočítanie dane je správny a kontrolovanému daňovému subjektu v prípade tejto faktúry nevzniklo právo na odpočítanie dane v sume 178,17 eur.

Znalec na osobitnú otázku súdu, k vytvoreniu troch alternatív výpočtu rozdielu dane znalkyňou Ing. Krajkovičovou za III. štvrťrok roku 2011, uviedol, že tieto tri alternatívy vytvorené touto znalkyňou sú nelogické a v podstate nepoužiteľné, keďže v zásade nemôže byť alternatívne vyčíslený rozdiel dane a tento rozdiel dane musí byť vždy jednoznačne určený a zrozumiteľne odôvodnený porušením ustanovení zákona o DPH.

V prípade IV. štvrťroku roku 2011 sa zas znalec v súvislosti s dvoma Faktúrami dodávateľa U. - I. spol. s. r. o. a to č. XXXXX a č. XXXXX, vyjadril tak, že daňový subjekt O. W. s. r. o. nepreukázal žiadnym spôsobom súvislosť prijatej dodávky tovaru s montážou (stavebných prác na zhotovení izolácie strechy) s jeho uskutočňovanými zdaniteľnými obchodmi a teda znalec dospel k totožnému záveru ako správca dane o nepriznaní nároku na odpočet dane, čím vyčíslil rozdiel dane v sume 1.304,65 eur a vo výške 198,00 eur.

V tom istom zdaňovacom období mala byť vystavená aj Faktúra dodávateľa U. S. a. s., č. B. XXXXXXXX, týkajúca sa dodávky a montáže parapetov, na sumu dane 570,47 eur, so základom dane v sume 2.852,35 eur, ktorý mal byť podľa samotného vyjadrenia kontrolovaného daňového subjektu použitý na stavbu rekonštrukcie strechy na Základnej škole V. K. T.. Znalec vo vzťahu k tejto dodávke uviedol, že samotný daňový subjekt priznal daňovú povinnosť z titulu uskutočneného zdaniteľného obchodu - dodávky na zákazku na tejto základnej škole, a preto uplatnené odpočítanie dane z tohto dodania považoval znalec za zákonné a v súlade s ustanovením § 49 až § 51 zákona o DPH. Podľa tvrdenia tohto znalca totiž správca dane odôvodnil vyrubenie rozdielu dane z tejto faktúry aj tým, že posledná vystavená faktúra spoločnosťou O. W. s. r. o. za práce vykonané na rekonštrukcii ZŠ V. K. T. pre odberateľa U. s. r. o. a to konkrétne pod č. XXXXXXXX, bola vystavená s dátumom dodania dňa 31. 08. 2011 a obstaranie tovaru s montážou - parapetov s montážou - bola s dňom dodania 31. 10. 2011. Pôvodne ustanovená znalkyňa Ing. Krajkovičová aj v súvislosti s touto faktúrou uviedla, že ide o „metodiky nesprávny postup účtovania zásob“ s tým, že za celé zdaňovacie obdobie IV. štvrťroka roku 2011 nevznikol podľa názoru tejto pôvodne ustanovenej znalkyne žiaden rozdiel na dani, čo podľa vyjadrenia znalca Ing. Vasilíšina bol nesprávny znalecký názor. Znalec k vyjadreniu znalkyne Ing. Krajkovičovej doplnil, že zo samotného označenia predmetu tejto faktúry v podobe dodanie tovaru s montážou a to konkrétne parapetov na stavbe ZŠ V. K. T., vyplýva, že v žiadnom prípade nemohlo ísť o zásoby, o ktorých by sa malo

účtovať, keďže v skutočnosti išlo o dodávku stavebných prác. Znalec Ing. Vasilišin, nielen v znaleckom posudku, ale aj pri svojej výpovedi v konaní pred súdom, pritom jednoznačne vysvetlil, že z časového nesúladu dátumov dodania medzi prijatím plnením a zdaniteľným obchodom nemožno dospieť k záveru, že zakúpený tovar a služby neboli použité na zdaniteľné obchody. Z tejto Faktúry B. XXXXXXXX, od dodávateľa U. S. s. r. o. jednoznačne vyplýva, že toto prijaté zdaniteľné plnenie súviselo so zdaniteľnými obchodmi O. W. s. r. o. ako platiteľa, ktoré tento podnikateľský subjekt fakturoval spoločnosti U. s. r. o. a týkali sa rekonštrukcie strechy na ZŠ V. K. T.. Znalec v tejto súvislosti zdôraznil, že časový nesúlad je obvyklý pri dodávkach realizovaných subdodávateľsky, keď sa môže a aj sa zvyčajne líši dátum dodania stavebných prác. Znalec rozviedol, že aj keď dodávateľ O. W. s. r. o. vystavil faktúru za dodávku prác prevzatú odberateľom U. s. r. o. dňa 31. 08. 2011, mohol podľa názoru znalca prijať v rámci subdodávky dodanie parapetov s montážou na zákazke ZŠ V. K. T. od U. S. a. s. a tieto aj reálne dodať odberateľovi U. s. r. o. v rámci napríklad odstránenia nedorobkov diela a tieto náklady O. W. s. r. o., ako je to obvyklé, boli zahrnuté v cene diela vyfakturovaného skoršími vystavenými faktúrami. Znalec teda na záver zotrval na svojom konštatovaní, že kontrolovaný daňový subjekt si v prípade tejto faktúry zákonným spôsobom uplatnil nárok na odpočítanie dane v súlade s ustanovením § 49 až § 51 zákona o DPH. Znalec doplnil, že podľa jeho názoru správca dane v tomto prípade nezákonne a nie eurokomformne požadoval od daňového subjektu preukázanie priameho a bezprostredného spojenia medzi plneniami na vstupe a plneniami na výstupe. Podľa presvedčenia znalca, pre zákonné uplatnenie nároku na odpočet dane nie je potrebné a v mnohých prípadoch ani nie je možné preukazovať bezprostredné priame spojenie medzi konkrétnym plnením na vstupe a konkrétnym plnením na výstupe alebo plneniami, ktoré sú dôvodom pre vznik nároku na odpočet, tak, ako to uviedol správca dane. Podstatnou je tá skutočnosť, že dodávka je reálna a reálne aj bezprostredne súvisí s uskutočneným zdaniteľným obchodom a teda jej cena bola zahrnutá do ceny tohto obchodu. S poukazom teda na výpoveď svedka Ď., ako konateľa spoločnosti U. s. r. o., v konaní pred súdom preto znalec zotrval na svojom závere, že kontrolovaný daňový subjekt mal nárok na odpočítanie dane v sume 570,47 eur, vyplývajúci z faktúry spoločnosti U. S. a. s., v súlade s ustanovením § 49 až § 51 zákona o DPH, vzhľadom na existujúcu súvislosť dodávky na vstupe - dodanie parapetov s montážou na zákazke na Základnej škole V. K. T., s plnením daňového subjektu na výstupe. Z týchto všetkých vyššie uvedených dôvodov je preto potrebné podľa názoru znalca eurokomformným spôsobom priznať odpočítanie dane v sume 570,47 eur z tejto faktúry a upraviť aj záver o výslednom vzťahu na DPH za IV. štvrtrok roku 2011 na daňovú povinnosť v sume 2.791,12 eur a následne tak vyčíslieť rozdiel dane v sume 1.514,73 eur; oproti záveru správcu dane, ktorý vyčíslil daňovú povinnosť v sume 3.361,59 eur a rozdiel dane v sume 2.112,20 eur za vyššie uvedené zdaňovacie obdobie. V prípade IV. štvrtroka roku 2011 bolo potrebné prihliadať aj na ďalšiu Faktúru č. XXXXXXXX, dodávateľa Š. K., ktorú vo svojom znaleckom posudku a ani pri svojej výpovedi v konaní pred súdom vôbec nezohľadnila pôvodne ustanovená znalkyňa Ing. Krajčovičová, avšak zároveň za celé vyššie uvedené zdaňovacie obdobie vyčíslila rozdiel dane 0 eur, teda v podstate, ako keby priznala nárok na odpočítanie dane aj z vyššie uvedenej faktúry dodávateľa Š. K.. Znalec Ing. Vasilišin dospel v prípade tejto faktúry v podstate k identickému záveru ako správca dane pri daňovej kontrole a teda, že spoločnosť O. W. s. r. o. nepreukázala použitie prijatého plnenia z tejto faktúry za nákup stavebného materiálu - fólia - na uskutočnenie dodaní ním ako platiteľom. Na základe týchto skutočností teda nebolo možné priznať kontrolovanému daňovému subjektu nárok na odpočítanie dane z tejto faktúry, čím vznikol rozdiel dane v sume 39,08 eur, teda v sume zodpovedajúcej dani uvedenej na tejto faktúre. Preverovaný daňový subjekt si pritom v zdaňovacom období III. štvrtroka roku 2011 ešte, podľa vyjadrenia tohto znalca, uplatnil aj nárok na vrátenie DPH v sume nadmerného odpočtu vo výške 1.414,08 eur a to konkrétne vykázanim daňovej povinnosti v podanom daňovom priznaní za uvedené zdaňovacie obdobie v sume 12.407,71 eur a uplatnením odpočítania dane v tomto daňovom priznaní vo výške 13.821,79 eur. Znalec zhodnotil, že spoločnosť O. W. s. r. o. si nadmerný odpočet v sume 1.414,08 eur uplatnila neoprávnené, v rozpore s ustanovením § 49 až § 51 zákona o DPH, keď výsledným vzťahom na DPH za III. štvrtrok roku 2011 mala byť daňová povinnosť v sume 14.001,71 eur, t. j. rozdiel dane v sume 15.415,82 eur, zhodne vypočítaný ako znalcom, tak aj správcom dane. Zhrnúc všetky vyššie uvedené závery kontrolného znaleckého dokazovania tak znalec Ing. Vasilišin uzavrel, že rozdiel dane za III. štvrtrok roku 2011 v celkovej sume 15.415,82 eur vznikol ako nepriznaním daňovej povinnosti (DPH na výstupe) v sume 3.829,05 eur a to z Faktúry č. XXXXXXXX, odberateľa U. s. r. o., ako aj z Faktúry č. XXXXXXXX, dodávateľa I. s. r. o.; ako aj neoprávneným uplatnením odpočítania dane z troch faktúr dodávateľa X. O., z faktúry dodávateľa O. X., ako aj z faktúry dodávateľa H. s. r. o., v súhrnej výške 11.586,77 eur. Rozdiel dane za II. štvrtrok roku 2011 vo výške 123,14 eur, pritom nastal len z titulu neoprávneného uplatnenia odpočítania dane z dvoch faktúr spoločnosti D. a. s. a z jednej faktúry spoločnosti F. W..

V prípade IV. štvrťroku roku 2011 zas rozdiel dane v sume 1.541,73 eur bol vytvorený jednak z titulu nepriznania daňovej povinnosti (DPH na výstupe) v sume 1.502,65 eur z dvoch faktúr spoločnosti U. - I. spol. s. r. o. a z titulu neoprávneného uplatnenia odpočítania dane z faktúry dodávateľa Š. K. v sume 39,08 eur.

Znalec teda skonštatoval, že výsledný vzťah k štátnemu rozpočtu z hľadiska dane z pridanej hodnoty predstavuje za II. štvrťrok roku 2011 daňovú povinnosť v sume 1.909,36 eur, za III. štvrťrok roku 2011 daňovú povinnosť v sume 14.001,74 eur a za IV. štvrťrok roku 2011 daňová povinnosť bola v sume 2.791,12 eur; teda spolu daňová povinnosť vo výške 18.702,22 eur.

Celkovo tak tento znalec, oproti zisteniam správca dane, ustálil celkový rozdiel na dani za rozhodné zdaňovacie obdobie II. až IV. štvrťroku 2011 u preverovaného daňového subjektu, na sumu 17.080,69 eur.

V prípravnom konaní bol zabezpečený ako rozhodujúci dôkaz Protokol Daňového úradu Prešov, pobočka Vranov nad Topľou, o daňovej kontrole týkajúcej sa dane z pridanej hodnoty za žalované obdobie II. až IV. štvrťroka roka 2011 u daňového subjektu O. W. s. r. o., č. XXXXXXXX/X/XXXXXXX/XXXX/MiMa, zo dňa 20. 06. 2013, ktorého originál, vrátane posledných strán, bol zabezpečený aj v rámci súdneho konania. Na uvedený protokol nadväzujú aj Rozhodnutie tohto správca dane o vyrubení rozdielu dane za IV. štvrťrok roku 2011 v sume 2.112,21 eur, Rozhodnutie o vyrubení rozdielu dane za III. štvrťrok roku 2011 vo výške 15.415,82 eur, ako aj také isté Rozhodnutie o vyrubení rozdielu dane za II. štvrťrok roku 2011 v sume 123,14 eur. Súčasťou vyšetrovacieho spisu sú aj rôzne úradné záznamy tohto daňového úradu o začatí daňovej kontroly u preverovaného daňového subjektu, či ktoré obsahovali výzvu správca dane tejto spoločnosti na predloženie rôznych daňových dokladov, ako aj Poverenie na výkon tejto daňovej kontroly udelené svedkyni H. Q. a p. V..

Rozhodujúce boli aj listinné dôkazy v podobe faktúr dodávateľa X. O. pre odberateľa O. W. s. r. o, faktúry dodávateľa O. W. s. r. o. pre odberateľa U. s. r. o., faktúry dodávateľa F. W. s. r. o. pre odberateľa O. W. s. r. o., faktúry dodávateľa D. a. s., Q. pre odberateľa O. W. s. r. o. za použité stroja a k tomu prináležiace „prepravky,“ faktúry dodávateľa O. X. - O. pre odberateľa O. W. s. r. o., faktúry dodávateľa I. s. r. o. pre toho istého odberateľa; faktúry dodávateľa H. pre obžalovaného, avšak pre fyzickú osobu a nie teda pre kontrolovaný daňový subjekt, a k tomu patriaci dodací list; faktúry spoločnosti U. - I. spol. s. r. o. pre odberateľa - spoločnosť obžalovaného a k tomu prináležiaci súpis vykonaných prác, faktúra dodávateľa Š.I. K. pre spoločnosť obžalovaného, ako aj faktúra spoločnosti U. S. a. s. pre stíhaný podnikateľský subjekt, takisto s prináležiacim súpisom vykonaných prác a dodávok, ako aj s objednávkou týchto prác odberateľa O. W. s. r. o. dodávateľovi, spoločnosti U. S. a. s.; ďalšia faktúra spoločnosti U. - I. spol. s. r. o. pre odberateľa O. W. s. r. o., so súpisom vykonaných prác. Daňový úrad Prešov si v rámci daňovej kontroly zabezpečil od spoločnosti W. U. B. s. r. o. aj zoznam vydaných faktúr za obdobie od 04/2011 do 12/2011. Ďalej boli zahrnuté vo vyšetrovacom spise aj ďalšie súvisiace faktúry a to odberateľa V. - W. s. r. o. pre dodávateľa O. W. s. r. o., spoločnosti G. O. s. r. o. pre toho istého dodávateľa a početné faktúry spoločnosti U. s. r. o. pre dodávateľa, podnikateľský subjekt obžalovaného, ako aj ďalšie faktúry od odberateľov V. - W. s. r. o. a od spoločnosti G. O. s. r. o. pre dodávateľa O. W. s. r. o.

V rámci prípravného konania boli zabezpečené aj ďalšie úradné záznamy Daňového úradu Prešov, pobočka Vranov nad Topľou, týkajúce sa daňovej kontroly adresované kontrolovanému daňovému subjektu a to napríklad obsahujúce záznam o nevyjadrení sa tohto daňového subjektu k zisteniam uvedenými v protokole; výzva na prevzatie zapožičaných dokladov; úradný záznam o záujme daňových kontrolórov odovzdať zapožičané doklady preverovanému subjektu osobne; výzva na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v protokole, pričom všetky tieto výzvy boli opatrené aj príslušnými poštovými doručenkami o doručovaní týchto poštových zásielok obžalovanému; ďalšia výzva na predloženie dôkazov, Zápisnica o ústnom pojednávaní tohto správca dane s obžalovaným, ako zástupcom preverovaného subjektu, zo dňa 17. 02. 2014, či ďalšia Výzva na predloženie dôkazov zo dňa 15. 01. 2014. V rámci daňovej kontroly bola vyhotovená aj Zápisnica o miestnom zisťovaní u spoločnosti S. s. r. o. (do 01. 01. 2013 U. s. r. o.) zo dňa 25. 10. 2013 a k tomu zabezpečený príjmový, ako aj výdavkový pokladničný doklad, obe vystavené spoločnosťou U. s. r. o. dňa 13. 09. 2011 na sumu 12.326,99 eur; ako aj početné výdavkové pokladničné doklady vyhotovené zas spoločnosťou O. W. s. r. o. pre spoločnosť U. s. r. o.; k tomu prináležiace príjmové pokladničné doklady spoločnosti U. s. r. o. Takisto bola získaná aj Faktúra č. XXXXXXX, dodávateľa U. s. r. o., vyhotovená pre odberateľa D. a. s. a na to nadväzujúce početné faktúry dodávateľa O. W. s. r. o. pre odberateľa U. s. r. o.; ako aj Súpis prác X/XXXX a XX/XXXX na stavbe: Rekonštrukcia a modernizácia ZŠ v V. K. T.; ako aj Účtovný denník

spoločnosti U. s. r. o. V rámci prípravného konania bolo ďalej zadovážené aj Potvrdenie správcu dane o zapožičaní viacerých daňových dokladov od spoločnosti W. U. B. s. r. o., týkajúcich sa DPH za II. až IV. štvrťrok roku 2011, a tomu predchádzajúca výzva tejto účtovníckej spoločnosti, ďalšia Zápisnica o ústnom pojednávaní s obžalovaným zo dňa 21. 08. 2013, či výzva preverovanému daňovému subjektu na predloženie požadovaných dokladov a Úradný záznam príslušného daňového úradu z miestneho zisťovania zo dňa 03. 07. 2013, ako aj samozrejme výpis z Obchodného registra spoločnosti O. W. s. r. o.

Súčasťou vyšetrovacieho spisu boli aj Trestné rozkazy tunajšieho súdu a to sp. zn. 12T/201/2013 zo dňa 22. 11. 2013, sp. zn. 10T/75/2012 zo dňa 30. 11. 2012, ako aj č. k. 2T/92/2014-710 zo dňa 02. 03. 2015, týkajúci sa aj spoluobvineného Q. O.. Ďalej je v spise aj správa z Mesta Prešov o povesti obžalovaného.

V rámci súdneho konania boli zabezpečené príslušné lustrácie na obžalovaného, zápis z odbornej konzultácie s odbornou konzultantkou č. 4/2020, ako aj novšie správy Mesta Prešov o povesti obžalovaného.

V konaní pred súdom bola oboznámená aj obžaloba vedená voči obžalovanému na tunajšom súde pod sp. zn. 13T/196/2016 pre zločin skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie podľa § 259 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. b) Trestného zákona a takisto bol oboznámený aj Trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 0T/266/2018, zo dňa 28. 11. 2018, ktorý v uvedený deň aj nadobudol právoplatnosť a k tomu prislúchajúce Uznesenie toho istého súdu č. k. 0T/266/2018-122, zo dňa 30. 12. 2020, o osvedčení sa obžalovaného v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, ktoré zas nadobudlo právoplatnosť dňa 13. 01. 2021.

Zároveň na hlavnom pojednávaní boli oboznámené aj pripojené spisy tunajšieho súdu sp. zn. 13T/196/2016, ktorá vec nebola ešte právoplatne ukončená, ako aj ďalšie, už právoplatne skončené spisy sp. zn. 12T/201/2013, sp. zn. 10T/75/2012 a sp. zn. 2T/92/2014, ako aj Príloková obálka, obsahujúca rôzne daňové doklady daňového subjektu O. W. s. r. o., ktorá bola predložená súdu predovšetkým k znaleckému dokazovaniu povereným zamestnancom Daňového úradu Prešov, pobočka Vranov nad Topľou.

Na základe takto vykonaného dokazovania, hodnotiac dôkazy jednotlivo, ako i v ich súhrne, považoval súd za jednoznačne preukázané, že obžalovaný X. O., ako konateľ daňového subjektu O. W. s. r. o., sa dopustil skutku tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, pričom jeho vina je preukázaná nielen čiastočne jeho samotnou výpoveďou a výpoveďami ostatných vo veci vypočutých svedkov a to predovšetkým výpoveďami daňovej kontrolórky príslušného správcu dane, svedkyne H.. Q., či bývalého konateľa spoločnosti U. s. r. o., hlavného obchodného partnera v príslušnom zdaňovacom období vyššie uvedeného daňového subjektu, svedka Ď., či svedkyne H.. J., vedúcej účtovníctva tomuto daňovému subjektu v stíhanom období, ako aj predovšetkým kontrolným znaleckým dokazovaním znalca Ing. Vasilišina, v nadväznosti na pôvodné znalecké dokazovanie vykonané v konaní pred súdom znalkyňou Ing. Krajčovičovou, ktoré však súd napriek odstráneniu pochybností a nejasností výpoveďou tejto znalkyne priamo na hlavnom pojednávaní, vyhodnotil ako nepostačujúce na vyvodenie právnych záverov a to v kontexte s výsledkami daňovej kontroly, týkajúcej sa preverovaného podnikateľského subjektu zhrnutými v príslušnom protokole o záveroch daňovej kontroly, vydaného Daňovým úradom Prešov, pobočka Vranov nad Topľou.

Zo samotnej výpovede obžalovaného v konaní pred súdom súd zistil, že hlavnou obchodnou aktivitou jeho daňového subjektu v sledovanom zdaňovacom období II. až IV. štvrťroku roku 2011, bolo vykonávanie zákazky na rekonštrukcii strechy na Základnej škole V. K. T. v objeme 100.000,00 eur a to konkrétne v období od augusta až do októbra roku 2011 a to pre odberateľa U. s. r. o., ktorú spoločnosť v tom čase zastupoval jej konateľ, svedok Ď.. Obžalovaný práve v súvislosti s týmto svojím hlavným odberateľom, spoločnosťou U. s. r. o. zdôraznil, že táto obchodná spoločnosť mu za zrealizovanie tejto zákazky uhradila dohodnutú finančnú sumu len v rozsahu 80 %, teda podľa jeho udania len v sume 70.000,00 eur až 80.000,00 eur, s tým, že tento odberateľ mu zostal dlžný sumu 20 % z dohodnutej odmeny vo výške 30.000,00 eur, či 40.000,00 eur, v ktorej však mala byť podľa vyjadrenia tohto obžalovaného zahrnutá aj hodnota stratených paliet s tým, že zostávajúca suma 28.000,00 eur mala predstavovať hodnotu zmluvnej pokuty. Samotný obžalovaný však výslovne potvrdil, že svedkyňa H.. J., vedúcej mu v tomto zdaňovacom období účtovníctva, nepredkladal v určenej lehote všetky faktúry s tým, že mnohé faktúry tak zostali nezaúčtované a takýmto spôsobom, podľa vlastného presvedčenia obžalovaného, vznikol rozdiel na uvedenej spotrebnej dani. Samotný obžalovaný sa pritom vo svojej

výpovedi v konaní pred súdom zameril práve na vyššie spomenutú objednávku prác na rekonštrukcii strechy na tejto základnej škole, ale poukázal aj na skutočnosť, že na prelome rokov 2011 až 2012 vykonával aj zákazku na stavbe Zimného štadióna v meste O., ktorú zákazku podľa svojho vyjadrenia z dôvodu neuhradenia prác príslušnými obchodnými partnermi nedokončil, s tým, že po opustení tejto zákazky mal obžalovaný ako zástupca podnikateľského subjektu O. W. s. r. o. začať vykonávať práce práve na stavbe rekonštrukcie strechy na vyššie spomenutej základnej škole. Obžalovaný sa pritom v odpovediach na otázky týkajúcich sa priamo jednotlivých sporných faktúr, ktoré nemal mať zohľadnené pri podávaní daňových priznaní na DPH za stíhané zdaňovacie obdobie, vyjadril buď tak, že od týchto obchodných spoločností buď nakupoval nejaký stavebný materiál, alebo prípadne, ako konkrétne u faktúry spoločnosti U. S. s. r. o., ktorá mu nakoniec bola zohľadnená znalcom Ing. Vasilišinom, sa nevedel vyjadríť. Vzhľadom na dlhší časový odstup od spáchania skutku sa pritom tento obžalovaný nevedel jednoznačne a bližšie vysloviť k ním uplatnenému nadmernému odpočtu len za III. štvrťrok roku 2011 v sume 1.414,08 eur, keďže sám osobne, podľa jeho tvrdenia, príslušný daňový úrad nepožiadala o jeho vyplatenie, avšak s poukazom aj na samotný obsah daňového priznania práve za III. štvrťrok roku 2011, ako aj na výsledky ostatného dokazovania, potvrdil nakoniec uplatnenie tohto nároku v sume vyčíslenej v skutkovej vete obžaloby, teda v sume 1.414,08 eur.

Za smerodajné a rozhodujúce súd pritom považoval znalecké dokazovanie. Vzhľadom na pochybnosti o správnosti pôvodného znaleckého dokazovania, nariadeného až v konaní pred súdom, preto súd považoval; napriek doplneniu tohto dokazovania výsluchom jeho vypracovateľky priamo na hlavnom pojednávaní, čo však podľa názoru súdu nevedlo k odstráneniu pochybností; za nevyhnutné z tohto dôvodu nariadiť kontrolné znalecké dokazovanie znalcom Ing. Vasilišinom.

Znalkyňa Ing. Krajkovičová, napriek osobnému jej výsluchu v súdnom konaní, totiž vôbec nevysvetlila, z akého dôvodu pri viacerých preverovaných sporných faktúrach, týkajúcich sa stíhaných zdaňovacích období, uviedla, že zo strany kontrolovaného daňového subjektu išlo o metodicky nesprávny postup účtovania zásob, keďže daný subjekt nepreukázal nákup materiálu na svoje zdaniteľné obchody v danom zdaňovacom období v zmysle príslušných daňových predpisov; pričom zo samotného spôsobu evidencie daňového subjektu k 31. 12. 2011 je zrejmé, že tento k danému dátumu nevedol evidenciu zásob a ani samotný obžalovaný, či už v rámci daňového konania, alebo v prejednávanej trestnej veci netvrdil, že by nejaký materiál nakupoval na sklad. Znalec Ing. Vasilišin práve s týmto pojmoslovím znalkyne Ing. Krajkovičovej podotkol, že ide o terminológiu účtovníctva a súvisí s vyčíslením základu dane z príjmov právnických osôb, teda plnením zákonných povinností podľa zákona o účtovníctve a zákona o dani z príjmov; čo je z hľadiska posudzovania nárokov a povinností u DPH irelevantné. Znalec Ing. Vasilišin ďalej v súvislosti s týmito tvrdeniami znalkyne Ing. Krajkovičovej zdôraznil, že v Súvahe kontrolovaného daňového subjektu k 31. 12. 2021, ako prílohy k Daňovému priznaniu k dani z príjmov právnických osôb za rok 2011, nie sú vykázané ani žiadne zásoby, teda tento subjekt zakúpený materiál neevidoval na sklade k 31. 12. 2011 a teda, ak neexistovali zásoby, nemal tento subjekt ani zákonný dôvod na vykonanie inventarizácie zásob. V prípade ďalších dvoch faktúr dodávateľa D. a. s., z ktorých si uplatnil kontrolovaný daňový subjekt odpočítanie dane za II. štvrťrok roku 2011, zas znalkyňa Ing. Krajkovičová tieto vyhodnotila ako metodicky nesprávny spôsob zúčtovania účtovných dokladov, ich nedostatočné zadokumentovanie, ako aj nedostatočne preukázaný súvis s dosiahnutými príjmami; pričom samotný rozdiel vyčísliť na sumu 0 eur a následne pritom táto znalkyňa priznala nárok na odpočítanie dane z týchto dvoch faktúr. Už len takéto konštatovanie znalkyne v prípade týchto faktúr je úplne protichodné, keďže na jednej strane skonštatovala, že použitie prenajatého stroja v prípade oboch týchto faktúr nebolo dostatočne preukázané a na druhej strane zistený rozdiel dane určila na sumu 0 eur. Aj takýto záver tejto znalkyne považoval znalec Ing. Vasilišin za nedostatočne zdôvodnený, argumentujúc, že daňovému subjektu nebolo možné priznať nárok na odpočet dane z týchto faktúr práve z dôvodu nepreukázania použitia prijatého zdaniteľného plnenia na svoje zdaniteľné obchody. V prípade III. štvrťroka roku 2011 zas táto znalkyňa bezdôvodne vytvorila tri alternatívy vypočítania rozdielu DPH, ktorých vytvorenie pritom táto znalkyňa dodatočne nevysvetlila, keď na jednej strane DPH zvýšila o sumy niektorých faktúr a odpočítanie dane zas znížila o daň z niektorých faktúr; pričom dokonca aj jedna čiastková suma, týkajúca sa odpočítania dane v prípade prvej alternatívy (alternatívy pod písmenom a/), bola uvedená nesprávne, aj keď túto zrejmu nesprávnosť v spočítaní znalkyňa na hlavnom pojednávaní opravila s doplnením, že samotný rozdiel DPH v prípade tejto prvej alternatívy v jej znaleckom posudku je vyčíslený správne. Na vytvorenie týchto alternatív pritom, podľa presvedčenia súdu, nadobudnutého aj na základe odbornej konzultácie s odborným konzultantom, ale aj podľa konštatovania znalca vykonávajúceho kontrolné znalecké dokazovanie, Ing. Vasilišina, neboli žiadne dôvody. Znalec Ing.

Vasilišin pritom bližšie vysvetlil, že tri alternatívy vytvorené znalkyňou Ing. Krajkovičovou sú nelogické a v podstate nepoužiteľné, keďže v zásade nemôže byť alternatívne vyčíslený rozdiel dane a tento rozdiel dane musí byť vždy jednoznačne určený a zrozumiteľne odôvodnený porušením ustanovení zákona o DPH.

Z vyššie uvedených dôvodov, ako aj z ďalších, bližšie rozvedených nižšie pri jednotlivých diskutabilných faktúrach, preto súd aj pristúpil k nariadeniu kontrolného znaleckého dokazovania, keďže pôvodne vypracovaný znalecký posudok nebol postačujúci na rozhodnutie súdu vo veci samej.

Podľa samotného vyjadrenia znalca Ing. Vasilišina, vykonávajúceho toto kontrolné znalecké dokazovanie, sa pritom jeho znalecké dokazovanie opieralo o výsledky vykonanej daňovej kontroly týkajúcej sa DPH u preverovaného daňového subjektu za zdaňovacie obdobie II. až IV. štvrtroka roku 2011, ktoré sa premietli do Protokolu Daňového úradu Prešov, pobočka Vranov nad Topľou, č. XXXXXXXX/X/XXXXXXXX/XXXX/MiMa, zo dňa 16. 05. 2014. Výsledky tejto kontroly pritom prezentovala vo svojej výpovedi v konaní pred súdom aj jedna z daňových kontrolórok vykonávajúcich túto daňovú kontrolu, svedkyňa H. Q., ktorej výpoveď sa v podstatných bodoch zhodovala s výsledkami kontrolného znaleckého dokazovania znalca Ing. Vasilišina. Samotný tento znalec pritom skonštatoval, že ním zistený výsledný vzťah na DPH za II. a za III. štvrtrok roku 2011 je zhodný so záverom správcu dane. Rozdielny záver, oproti výsledku daňovej kontroly za preverované zdaňovacie obdobia, pritom tento znalec nadobudol len vo vzťahu k IV. štvrtroku roku 2011, v prípade ktorého stanovil daňovú povinnosť v sume 2.791,12 eur, s rozdielom dane v sume 1.541,73 eur, pričom samotný správca dane v príslušnom rozhodnutí uviedol vo vzťahu k tomuto zdaňovaciemu obdobiu daňovú povinnosť v sume 3.361,59 eur a rozdiel dane v sume 2.112,20 eur. Odlišný záver tohto znalca sa pritom vzťahoval na Faktúru č. XXXXX U. S. a. s. týkajúcej sa dodávky a montáže parapetov na ZŠ V. K. T. na sumu dane 570,47 eur, so základom dane v sume 2.852,35 eur, ktorý mal byť podľa samotného vyjadrenia kontrolovaného daňového subjektu použitý na stavbu rekonštrukcie strechy na Základnej škole V. K. T.. Znalec vo vzťahu k tejto dodávke uviedol, že samotný daňový subjekt priznal daňovú povinnosť z titulu uskutočneného zdaniteľného obchodu - dodávky na zákazku na tejto základnej škole, a preto uplatnené odpočítanie dane z tohto dodania považoval znalec za zákonné a v súlade s ustanovením § 49 až § 51 zákona o DPH. Podľa tvrdenia tohto znalca totiž správca dane odôvodnil vyrubenie rozdielu dane z tejto faktúry aj tým, že posledná vystavená faktúra spoločnosťou O. W. s. r. o., za práce vykonané na rekonštrukcii ZŠ V. K. T. pre odberateľa U. s. r. o. a to konkrétne pod č. XXXXXXXX, bola vystavená s dátumom dodania dňa 31. 08. 2011 a obstaranie tovaru s montážou (parapetov s montážou) bola s dňom dodania 31. 10. 2011. Pôvodne ustanovená znalkyňa Ing. Krajkovičová aj v súvislosti s touto faktúrou uviedla, že ide o metodiky nesprávny postup účtovania zásob s tým, že za celé zdaňovacie obdobie IV. štvrtroka roku 2011 nevznikol podľa názoru tejto pôvodne ustanovenej znalkyne žiaden rozdiel na dani, čo podľa vyjadrenia znalca Ing. Vasilišina bol nesprávny znalecký názor. Súd dospel k zhodnému názoru s týmto znalcom, že len zo samotného označenia predmetu tejto faktúry v podobe dodanie tovaru s montážou a to konkrétne parapetov na stavbe ZŠ V. K. T., vyplýva, že v žiadnom prípade nemohlo ísť o zásoby, o ktorých by sa malo účtovať, keďže v skutočnosti išlo o dodávku stavebných prác. Znalec Ing. Vasilišin, nielen v znaleckom posudku, ale aj pri svojej výpovedi v konaní pred súdom, pritom jednoznačne vysvetlil, že z časového nesúladu dátumov dodania medzi prijatím plnením a zdaniteľným obchodom, nemožno dospieť k záveru, že zakúpený tovar a služby neboli použité na zdaniteľné obchody. Z tejto Faktúry B. XXXXXXXX, od dodávateľa U. S. s. r. o., jednoznačne vyplýva, že toto prijaté zdaniteľné plnenie súviselo so zdaniteľnými obchodmi O. W. s. r. o. ako platiteľa, ktoré tento podnikateľský subjekt fakturoval spoločnosti U. s. r. o. a týkali sa rekonštrukcie strechy na ZŠ V. K. T.. Znalec v tejto súvislosti zdôraznil, že časový nesúlad je obvyklý pri dodávkach realizovaných subdodávateľsky, keď sa môže a aj sa zvyčajne líši dátum dodania stavebných prác. Znalec rozviedol, že aj keď dodávateľ O. W. s. r. o. vystavil faktúru za dodávku prác prevzatú odberateľom U. s. r. o. dňa 31. 08. 2011, mohol podľa názoru znalca, prijať v rámci subdodávky dodanie parapetov s montážou na zákazke ZŠ V. K. T. od U. S. a. s. a tieto aj reálne dodať odberateľovi U. s. r. o. v rámci napríklad odstránenia nedorobkov diela a tieto náklady O. W. s. r. o., ako je to obvyklé, boli zohľadnené v cene diela vyfakturovaného skoršími vystavenými faktúrami. Znalec teda na záver zotrval na svojom konštatovaní, že kontrolovaný daňový subjekt si v prípade tejto faktúry zákonným spôsobom uplatnil nárok na odpočítanie dane v súlade s ustanovením § 49 až § 51 zákona o DPH. Znalec doplnil, že podľa jeho názoru správca dane v tomto prípade nezákonne a nie eurokomformne požadoval od daňového subjektu preukázanie priameho a bezprostredného spojenia medzi plneniami na vstupe a plneniami na výstupe. Podľa presvedčenia znalca, pre zákonné uplatnenie nároku na odpočet dane nie je potrebné a v mnohých prípadoch ani

nie je možné preukazovať bezprostredné priame spojenie medzi konkrétnym plnením na vstupe a konkrétnym plnením na výstupe alebo plneniami, ktoré sú dôvodom pre vznik nároku na odpočet, tak, ako to uviedol správca dane. Podstatnou je tá skutočnosť, že dodávka je reálna a reálne aj bezprostredne súvisí s uskutočneným zdaniteľným obchodom a teda jej cena bola zahrnutá do ceny tohto obchodu. S poukazom teda na výpoveď svedka Ď., ako konateľa spoločnosti U. s. r. o., v konaní pred súdom preto znalec zotrval na svojom závere, že kontrolovaný daňový subjekt mal nárok na odpočítanie dane v sume 570,47 eur, vyplývajúci z faktúry spoločnosti U. S. a. s., v súlade s ustanovením § 49 až 51 zákona o DPH, vzhľadom na existujúcu súvislosť dodávky na vstupe - dodanie parapetov s montážou na zákazke na Základnej škole V. K. T. - s plnením daňového subjektu na výstupe. Z týchto všetkých vyššie uvedených dôvodov je preto potrebné podľa názoru znalca eurokomformným spôsobom priznať odpočítanie dane v sume 570,47 eur z tejto faktúry a upraviť aj záver o výslednom vzťahu na DPH za IV. štvrťrok roku 2011 na daňovú povinnosť v sume 2.791,12 eur a následne tak vyčíslíť rozdiel dane v sume 1.514,73 eur; oproti záveru správcu dane, ktorý vyčíslil daňovú povinnosť v sume 3.361,59 eur a rozdiel dane v sume 2.112,20 eur za vyššie uvedené zdaňovacie obdobie.

Znalec sa následne vo svojom znaleckom posudku, v zhode s jeho výpoveďou na hlavnom pojednávaní, bližšie vyjadril, v zmysle úloh uložených mu súdom, k jednotlivým sporným faktúram, týkajúcich sa stíhaných zdaňovacích období roku 2011 u kontrolovaného daňového subjektu.

V prípade zdaňovacieho obdobia II. štvrťroka roka 2011, identicky so záverom správcu dane, tento znalec skonštatoval, že v prípade Faktúry č. XXXXXXXXXX, od dodávateľa F. W. s. r. o., nebolo preukázané použitie tovaru na uskutočnenie zdaniteľných obchodov, či už v predmetnom zdaňovacom období alebo v nasledujúcich zdaňovacích obdobiach, a teda nemohol byť daňovému subjektu priznaný nárok na odpočítanie dane v súlade so zákonom o DPH s doplnením, že ani v samotnej súvahe daňového subjektu neboli evidované žiadne zásoby k 31. 12. 2011. Z vyššie uvedeného dôvodu teda ani znalec z tejto faktúry nepriznal nárok na odpočítanie dane a vyčíslil rozdiel dane v sume 60,12 eur z dôvodu porušenia ustanovenia § 49 až § 51 zákona o DPH preverovaným podnikateľským subjektom. Totožný záver vyslovil znalec aj vo vzťahu k Faktúre č. XXXXXXXX a k Faktúre č. XXXXXXXX, obe vystavené dodávateľom D. a. s. a teda, že ani v prípade oboch týchto faktúr kontrolovaná spoločnosť nepreukázala použitie prijatého zdaniteľného plnenia na svoje zdaniteľné obchody, z ktorého dôvodu preto znalec vyčíslil rozdiel dane v sume 30,84 eur v prípade prvej vystavenej faktúry a v sume 32,18 eur, pokiaľ ide o druhú faktúru tohto dodávateľa.

Vo vzťahu k III. štvrťroku roku 2011 zas vzhľadom k Faktúre č. XXXXXXXX, za dodávku pre odberateľa U. s. r. o., znalec vyslovil názor; že ako zo zistení daňovej kontroly; tak aj z výpovede svedka Ď., zástupcu tohto odberateľa; ako aj z predložených pokladničných dokladov o úhrade tejto faktúry, ako zo strany tohto odberateľa, tak aj zo strany dodávateľa - kontrolovaného daňového subjektu O. W. s. r. o.; možno dospieť k záveru, že fakturované práce boli skutočne realizované. Znalec upriamil pozornosť aj na ten fakt, že aj odberateľ U. s. r. o. potvrdil dodanie prác zo strany kontrolovaného daňového subjektu a odberateľ o predmetnej faktúre účtoval, evidoval v evidencii DPH a svoj záväzok riadne uhradil. V súvislosti s touto faktúrou znalec ešte doplnil, že aj v prípade, kedy nebola reálne vykonaná dodávka a daňový subjekt O. W. s. r. o. vyhotovil faktúru, na ktorej uviedol daň, tak s poukazom na ustanovenie § 69 ods. 5 zákona o DPH, bol povinný túto daň uhradiť. V prípade tejto faktúry tak znalec vypočítal, v zhode so záverom správcu dane, rozdiel dane v sume 2.447,48 eur v súlade s § 69 ods. 1, v nadväznosti na § 19 ods. 2 zákona o DPH.

V súvislosti s Faktúrou č. XXXXXXXX, dodávateľa I. s. r. o., sa zas znalec vyjadril, že z daňových zistení vyplýva, že prijatý tovar spoločnosťou O. W. s. r. o. na základe tejto faktúry od dodávateľa I. s. r. o. bol dodaný v rámci subdodávky pre odberateľa U. s. r. o., realizovaných spoločnosťou O. W. s. r. o. na stavbe Základnej školy V. K. T. v mesiacoch apríl až september roku 2011, avšak tento tovar nebol vyfakturovaný, t. j. bol dodaný bezodplatne. Z dôvodu takéhoto bezodplatného dodania tovaru, bolo potrebné vyčíslíť rozdiel dane v prípade tejto faktúry v sume 1.381,57 eur.

V prípade toho istého zdaňovacieho obdobia roku 2011 si pritom kontrolovaný daňový subjekt uplatnil odpočítanie dane z troch faktúr od dodávateľa X. O. a to z Faktúry č. XXX/XXXX zo dňa 15.07.2011 - DPH v sume 3.566,80 eur, z Faktúry č. XXX/XXXX zo dňa 10.08.2011 - DPH v sume 5.126,00 eur a z Faktúry č. XXX/XXXX zo dňa 11.09.2011 - DPH v sume 2.499,80 eur. Znalec vo vzťahu k týmto trom faktúram sa jednoznačne vyjadril, že z dôvodu nepreukázania materiálnej podstaty a špecifikácie dodávok prijatých kontrolovaným daňovým subjektom, podnikateľom X.K. O., teda nebol preukázaný vznik daňovej povinnosti; spoločnosti O. W. s. r. o. nevznikol nárok na odpočítanie dane z týchto troch vyššie uvedených faktúr v súlade s § 49 až § 51 zákona o DPH. Znalec ďalej podotkol, že dodávateľ X. O., ako fyzická osoba - platiteľ DPH, mal súčasne povinnosť odvieť daň uvedenú na predmetných faktúrach v zmysle ustanovenia § 69 ods. 5 zákona o DPH. Z týchto dôvodov teda znalec, opätovne v

súlade so záverom správcu dane, nepriznal kontrolovanému daňovému subjektu nárok na odpočítane dane z dôvodu nepreukázania vzniku daňovej povinnosti a vyčíslil rozdiel dane v prípade týchto troch faktúr dodávateľa „X. O.“ v celkovej sume 11.192,60 eur.

Také isté zistenia znalca sa pritom týkali aj Faktúry č. XXXXXXXX, dodávateľa O. X. - O., vo vzťahu ku ktorej znalec takisto nepriznal kontrolovanému daňovému subjektu nárok na odpočítanie dane z dôvodu nepreukázania použitia prijatého zdaniteľného plnenia na svoje zdaniteľné obchody, pričom znalec totožne ako správca dane vyčíslil v prípade tejto faktúry rozdiel dane v sume 216,00 eur.

Vo vzťahu k ďalšej Faktúre č. X XXXXX/XX/XXX, dodávateľ H., ešte okrem vyššie uvedených skutočností znalec doplnil, že táto faktúra je navyše vystavená na odberateľa X. O., a teda nie je vyhotovená pre odberateľa O. W. s. r. o., táto faktúra dokonca ani nespĺňala náležitosti vyžadované pre faktúru zákonom o DPH, dodanie tovaru bolo uskutočnené v prospech iného platiteľa - X. O. a teda nie pre spoločnosť O. W. s. r. o.; nebola preukázaná týmto kontrolovaným daňovým subjektom realnosť dodania v prospech kontrolovaného daňového subjektu a následné použitie prijatého plnenia na uskutočnenie zdaniteľného plnenia kontrolovaného daňového subjektu v rozpore s ustanovením § 49 až 51 zákona o DPH. Znalec teda opätovne skonštatoval, že záver správcu dane o nepriznaní nároku na odpočítanie dane je správny a kontrolovanému daňovému subjektu v prípade tejto faktúry nevzniklo právo na odpočítanie dane v sume 178,17 eur.

V prípade IV. štvrťroku roku 2011 sa zas znalec v súvislosti s dvoma Faktúrami dodávateľa U.- I. spol. s. r. o. a to č. XXXXX a č. XXXXX vyjadril tak, že daňový subjekt O. W. s. r. o. nepreukázal žiadnym spôsobom súvislosť prijatej dodávky tovaru s montážou (stavebných prác na zhotovení izolácie strechy) s jeho uskutočňovanými zdaniteľnými obchodmi a teda znalec dospel k totožnému záveru ako správca dane o nepriznaní nároku na odpočet dane, čím vyčíslil rozdiel dane v sume 1.304,65 eur a vo výške 198,00 eur.

V prípade tohto zdaňovacieho obdobia sa už súd vyššie bližšie zaoberal aj Faktúrou dodávateľa U. S. a. s., č. B. XXXXXXXX, keďže práve túto spornú faktúru u kontrolovaného daňového subjektu znalec, na rozdiel od správcu dane, posúdil ináč, a teda súd odkazuje už na vyššie rozvedené závery znalca, ktoré si osvojil aj súd, týkajúce sa tejto faktúry.

V prípade IV. štvrťroka roku 2011 bolo potrebné prihliadať aj na ďalšiu Faktúru č. XXXXXXXX, dodávateľa Š. K., ktorú vo svojom znaleckom posudku a ani pri svojej výpovedi v konaní pred súdom vôbec nezohľadnila pôvodne ustanovená znalkyňa Ing. Krajkovičová, avšak zároveň za celé vyššie uvedené zdaňovacie obdobie vyčíslila rozdiel dane 0 eur, teda v podstate ako keby priznala nárok na odpočítanie dane aj z vyššie uvedenej faktúry dodávateľa Š. K.. Znalec Ing. Vasilišin dospel v prípade tejto faktúry v podstate k identickému záveru ako správca dane pri daňovej kontrole a teda, že spoločnosť O. W. s. r. o. nepreukázala použitie prijatého plnenia z tejto faktúry za nákup stavebného materiálu - fólia - na uskutočnenie dodaní ním ako platiteľom. Na základe týchto skutočností teda nebolo možné priznať kontrolovanému daňovému subjektu nárok na odpočítanie dane z tejto faktúry, čím vznikol rozdiel dane v sume 39,08 eur, teda v sume zodpovedajúcej dani uvedenej na tejto faktúre.

Preverovaný daňový subjekt si pritom v zdaňovacom období III. štvrťroka roku 2011 ešte uplatnil aj nárok na vrátenie DPH v sume nadmerného odpočtu vo výške 1.414,08 eur a to konkrétne vykázaním daňovej povinnosti v podanom daňovom priznaní za uvedené zdaňovacie obdobie v sume 12.407,71 eur a uplatnením odpočítania dane v tomto daňovom priznaní vo výške 13.821,79 eur. Znalec zhodnotil, že spoločnosť O. W. s. r. o. si nadmerný odpočet v sume 1.414,08 eur uplatnila neoprávnene, v rozpore s ustanovením § 49 až § 51 zákona o DPH, keď výsledným vzťahom na DPH za III. štvrťrok roku 2011 mala byť daňová povinnosť v sume 14.001,71 eur, t. j. rozdiel dane v sume 15.415,82 eur, zhodne vypočítaný ako znalcom, tak aj správcom dane.

Zhrnúc všetky vyššie uvedené závery kontrolného znaleckého dokazovania tak súd, opierajúc sa aj o výsluch znalca Ing. Vasilišina na hlavnom pojednávaní, dospel k úsudku, že rozdiel dane za III. štvrťrok roku 2011 v celkovej sume 15.415,82 eur vznikol ako nepriznaním daňovej povinnosti (DPH na výstupe) v sume 3.829,05 eur a to z Faktúry č. XXXXXXXX, odberateľa U. s. r. o., ako aj z Faktúry č. XXXXXXXX, dodávateľa I. s. r. o.; ako aj neoprávneným uplatnením odpočítania dane z troch faktúr dodávateľa X. O., z faktúry dodávateľa O.Č. X., ako aj z faktúry dodávateľa H. s. r. o. v súhrnnej výške 11.586,77 eur.

Rozdiel dane za II. štvrťrok roku 2011 vo výške 123,14 eur pritom nastal len z titulu neoprávneného uplatnenia odpočítania dane z dvoch faktúr spoločnosti D. a. s. a z jednej faktúry spoločnosti F. W..

V prípade IV. štvrťroku roku 2011 zas rozdiel dane v sume 1.541,73 eur bol vytvorený jednak z titulu nepriznania daňovej povinnosti (DPH na výstupe) v sume 1.502,65 eur z dvoch faktúr spoločnosti U.-I. spol. s r. o. a z titulu neoprávneného uplatnenia odpočítania dane z faktúry dodávateľa Š. K. v sume 39,08 eur.

Celkovo tak tento znalec, oproti zisteniam správcu dane, ustálil rozdiel na dani za rozhodné zdaňovacie obdobie II. až IV. štvrťroku 2011 u preverovaného daňového subjektu, na sumu 17.080,69 eur.

Skutočnosť, že nie všetky faktúry obžalovaného, podnikajúceho pod označením O. W. s. r. o., boli zaúčtované v jeho účtovníctve a zohľadnené pri podávaní daňového priznania na DPH v stíhanom zdaňovacom období, pritom preukazuje nielen vyššie uvádzaná výpoveď tohto obžalovaného, ktorý sa opakovane, ako už bolo vyššie konštatované, ako vo svojej súvislej výpovedi, tak aj na výslovné otázky strán v konaní vyjadroval, že z dôvodu neuhradenia mu faktúr jeho hlavným odberateľom, spoločnosťou U. s. r. o., vo výške 30.000, eur až 40.000, eur, nepredložil na zaúčtovanie všetky faktúry osobe vedúcej mu v tom období účtovníctvo. Obžalovaný spresnil, že účtovníctvo mu v danom zdaňovacom období viedla svedkyňa H. J., ktorá ho aj opakovane vyzývala na predloženie nevyhnutných podkladov na vypracovanie daňových priznaní, či prípadne iných úkonov nevyhnutne vyžadovaných príslušnými daňovými predpismi. Obžalovaný bol pritom okrem vystavovania, či spôsobu úhrad faktúr jeho vtedajším hlavným odberateľom; spoločnosťou U. s. r. o., pre ktorú spoločnosť mal subdodávateľsky vykonať stavebné práce na rekonštrukcii strechy na stavbe Základnej školy V. K. T.; dotazovaný vo svojej výpovedi aj k ďalším jednotlivým faktúram iných jeho obchodných partnerov, majúcich vplyv na vykázanie daňových povinností v daňových priznaniach týkajúcich sa DPH tohto daňového subjektu za preverované zdaňovacie obdobie; ku ktorým sa však vyjadroval len všeobecne tak, že v prípade troch faktúr vyhotovených jeho osobou ako živnostníkom X. O. potvrdil, že tieto faktúry predložil príslušnej účtovníčke a že si z nich pravdepodobne uplatnil odpočítanie dane a to konkrétne za III. štvrťrok roku 2011. Takéto vyjadrenie obžalovaného, týkajúce sa nedostatočného predkladania dokladov potrebných na vedenie účtovníctva nevyhnutného na daňové účely, aj keď až po bližšom oboznámení sa s jej výpoveďou z prípravného konania, potvrdila aj svedkyňa H. J., ktorá ako konateľka spoločnosti W. U. B. s. r. o. viedla účtovníctvo aj tejto firme obžalovaného v rozhodnom období. Táto svedkyňa upresnila, že daňovému subjektu O. W. s. r. o. viedla podvojnú účtovníctvo a jednoznačne potvrdila, že za túto spoločnosť aj podala daňové priznanie na DPH za celé zdaňovacie obdobie roku 2011 s tým, že sa domnievala, že za tento daňový subjekt pravdepodobne jej účtovníčka spoločnosť vypracovala aj daňové priznanie na dani z príjmov právnických osôb, ako aj účtovnú uzávierku za žalované obdobie. Táto svedkyňa tiež doplnila, že obžalovaný ako zástupca tejto obchodnej spoločnosti jej nepredkladal všetky potrebné doklady na daňovú evidenciu, či na samotné podanie daňových priznaní pravidelne a priebežne každý mesiac, ale v intervale asi raz za polroka. Navyše v prípade vedenia účtovníctva daným podnikateľským subjektom v rozhodnom období súd poukazuje aj na kontrolné znalecké dokazovanie znalca Ing. Vasilišina, z ktorého mal súd takisto za preukázané, že účtovná jednotka daňového subjektu obžalovaného nevedla riadne účtovníctvo. Tento znalec skonštatoval, že aj keď táto účtovná jednotka zostavovala účtovnú závierku, nezúčtovala všetky účtovné prípady týkajúce sa účtovného obdobia roku 2011, s poukazom aj na existenciu ďalších podkladov nevyhnutných na vedenie úplného účtovníctva a to v podobe účtovného denníka, ako aj hlavnej knihy, či iných úplných účtovných dokladov, ako aj ostatných súvisiacich písomností za účtovné obdobie kalendárneho roka 2011. Znalec tiež doplnil, že tento daňový subjekt navyše nevykonával ani inventarizáciu majetku a záväzkov za účtovné obdobie roku 2011 a v sporných prípadoch zistených v daňovom konaní boli aj účtovné záznamy nepreukázateľné. Tento znalec teda uzavrel, že účtovná jednotka O. W. s. r. o. nevedla účtovníctvo v súlade so zákonom o účtovníctve č. 431/2002 Z. z. Všetky vyššie uvedené dôkazy, počnúc samotnou výpoveďou obžalovaného, podporované aj výpoveďou osoby vedúcej tomuto daňovému subjektu v danom období účtovníctvo, svedkyňou H. J., nasledujúc aj znaleckým dokazovaním znalca Ing. Vasilišina a to v súlade s názorom súdu po vykonanej odbornej konzultácii, pritom jednoznačne preukazuje, že nie všetky faktúry vyplývajúce z podnikateľskej činnosti subjektu O. W. s. r. o. v skúmanom období boli riadne zohľadnené pri plnení si daňových povinností, týkajúcich sa dane z pridanej hodnoty, týmto subjektom. Nemožno pritom opomenúť aj ten závažný fakt, ktorý podporne takisto dokazuje porušovanie daňových predpisov týkajúcich sa DPH preverovaným daňovým subjektom a majúcich vplyv aj na prípadné vyvodenie jeho trestnoprávnej zodpovednosti všeobecne za daňové trestné činy, že v čase rozhodovania súdu v prejednávanej veci súčasne prebiehalo na tunajšom súde ďalšie trestné stíhanie voči tomu istému obžalovanému, ktoré bolo vykonávané pre riadne nevedenie obchodnej evidencie, slúžiacej na kontrolu účtovníctva u toho istého daňového subjektu, či resp. u účtovej jednotky,

síce nie konkrétne za zdaňovacie obdobie roku 2011, ale za obdobie minimálne od 20. 03. 2015, keďže vtedy nadobudlo právoplatnosť iné rozhodnutie toho istého obžalovaného za totožný trestný čin, doposiaľ a ktorý skutok bol obžalobou právne posudzovaný ako zločin skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie podľa § 259 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. b) Trestného zákona. Uvedená trestná vec vedená na tunajšom súde pod sp. zn. 13T/196/2016 nebola pritom v čase vyhlásenia rozhodnutia v predmetnej trestnej veci ešte právoplatne skončená.

Obrana obžalovaného spočívala predovšetkým v jeho tvrdení, že sumu 30.000, eur, či 40.000, eur; ktorú mu mal vyplatiť svedok Ď. ako konateľ spoločnosti U. s. r. o. jeho spoločnosti práve za zákazku na stavbe rekonštrukcie strechy Základnej školy V. K. T.; nakoniec tento svedok uhradil spoločnosti O. O., a. s. z dôvodu priateľských väzieb tohto svedka na jedného z dvoch konateľov tejto spoločnosti a že práve z dôvodu neuhradenia tejto sumy jeho podnikateľskému subjektu aj prestal vykonávať predchádzajúce stavebné práce na stavbe Zimného štadióna v O. v období od marca do septembra roku 2011. Obžalovaný v súvislosti s týmito obhajobnými námietkami doplnil, že spoločnosť O. O. s. r. o. si práve z dôvodu neuhradenia odmeny za práce vykonané jeho podnikateľským subjektom na stavbe zimného štadióna započítala sumu 40.000, eur ako zmluvnú pokutu voči svedkovi Ď., ktorú zas mal tento svedok uhradiť jeho daňovému subjektu za zákazku na stavbe na Základnej škole v V. K. T.. Takýmto spôsobom tomuto obžalovanému zostala neuhradená suma zodpovedajúca 20 % objemu peňažných prostriedkov za jeho zákazku na stavbe tejto základnej školy, vo výške približne 40.000, eur a týmto obžalovaný odôvodnil aj ukončenie vykonávania stavebných prác na stavbe Zimného štadióna v O. s tým, že svedok Ď. mal túto sumu, podľa tvrdenia obžalovaného, uhradiť spoločnosti O. O. s. r. o. Takéto tvrdenie obžalovaného O. bolo pritom vyvrátené výpoveďou svedka Ď., ako vtedajšieho konateľa spoločnosti U. s. r. o., ktorý potvrdil, že v bližšie neurčenom období od mesiaca apríla, či mája roku 2011 do septembra roku 2011 s tým; že zo zabezpečených faktúr tejto obchodnej spoločnosti ako listinných dôkazov vyplýva, že prvá faktúra pre podnikateľský subjekt obžalovaného spoločnosťou U. s. r. o. bola vystavená dňa 15. 04. 2011 a posledná faktúra, na čo upriamil pozornosť už správca dane pri vykonávaní daňovej kontroly, bola vyhotovená dňa 31. 08. 2011; si spoločnosť U. s. r. o. na základe zmluvy o dielo so spoločnosťou D. a. s. objednala subdodávateľsky dodanie stavebných prác, ako aj dodanie stavebného materiálu na rekonštrukcii strechy na Základnej škole V. K. T. u spoločnosti obžalovaného O. W. s. r. o. Tento svedok teda vysvetlil, že spoločnosť U. s. r. o. najprv uzatvorila zmluvu o dielo so spoločnosťou D. s. r. o., avšak spoločnosť U. s. r. o. si samotné stavebné práce, ako aj dodávky stavebného materiálu na rekonštrukcii strechy na Základnej školy V. K. T. objednala u daňového subjektu obžalovaného. Samotný proces úhrad týchto faktúr medzi zúčastnenými stranami mal, podľa tohto svedka, prebiehať tak, že spoločnosť O. W. s. r. o. vystavila faktúry jeho spoločnosti U. s. r. o., tieto faktúry zas spoločnosť U. s. r. o. predložila spoločnosti D. a. s., za čo mala spoločnosť tohto svedka istý podiel na zisku. Faktúry, ktoré tento svedok vystavil spoločnosti D. a. s., posielal Slovenskej sporiteľni ako faktoringovej spoločnosti, Slovenská sporiteľňa a. s. zas vyplatila spoločnosti U. s. r. o. peňažné prostriedky a tento svedok tieto finančné sumy zas odovzdal spoločnosti O. W. s. r. o. s tým, že spoločnosť D. a. s. zas financie uhradila Slovenskej sporiteľni ako faktoringovej spoločnosti. Tento svedok pritom pripustil len tú skutočnosť, že pokiaľ obžalovanému, ako zástupcovi spoločnosti O. W. s. r. o., nebola vyplatená celá suma za vykonané práce, či dodávky materiálu, tak to bolo z dôvodu tzv. zádržného vo výške 5 %; teda ani nie v takej výške, ako uvádzal obžalovaný, teda v sume až 20 % z celkovej sumy odmeny za vykonané práce, či dodanie materiálu; bližšie vysvetliac, že suma zádržného 5 % sa zadržáva až do obdobia úplného dokončenia stavebných prác bez závad.

Svedok Ď. pritom ďalej potvrdil, čo bolo preukázané už samotnou daňovou kontrolou, že sporná Faktúra spoločnosti U. s. r. o. č. XXXXXXX, na sumu 14.684,86 eur; z toho základ dane vo výške 12.237,38 eur a daň v sume 2.447,48 eur, ktorá nebola zaúčtovaná na strane daňového subjektu obžalovaného; bola zúčtovaná na strane jeho daňového subjektu. Tento svedok pritom ďalej dosvedčil aj ďalšie zistenia vyplývajúce už z vyššie spomenutého protokolu o daňovej kontrole, že táto faktúra; aj keď podľa záveru daňovej kontroly sa nenachádzala ani v denníku účtovných prípadov a ani v evidencii DPH spoločnosti O. W. s. r. o.; bola uhradená výdavkovým pokladničným dokladom zo dňa 30. 12 2011 vystaveným spoločnosťou U. s. r. o. v hotovosti s tým, že na strane subjektu obžalovaného bol k tomuto dokladu vyhotovený zodpovedajúci príjmový pokladničný doklad v totožnej sume, bez očíslovania, z identického dňa. Svedok v tejto súvislosti pritom potvrdil, že všetky práce, ktoré vyfakturovala jeho vtedajšia spoločnosť U. s. r. o., boli aj skutočne podnikateľským subjektom obžalovaného O. W. s. r. o. aj reálne vykonané, s poukazom aj na tú závažnú skutočnosť, že tieto práce podliehali aj procesu schvaľovania generálnym dodávateľom tejto stavby, spoločnosťou D. a. s. pri jeho dodaní končenému užívateľovi

stavby, teda samotnej obci V. K. T.. Práve v súvislosti s obranou obžalovaného, že istá časť faktúr, vystavených podnikateľským subjektom obžalovaného, tomuto svedkovi ako zástupcovi spoločnosti U. s. r. o. nebola uhradená, tento svedok poukázal na celkovú schému prepojenia jednotlivých podnikateľských subjektov pri realizácii tejto zákazky v obci V. K. T. a výslovne aj poprel, že by bol vykonaný nejaký zápočet medzi spoločnosťou U. s. r. o. a spoločnosťou O. O. s. r. o. s pripomenutím aj toho faktu, že v takomto prípade by musel byť vykonaný až trojzápočet, s treťou stranou v podobe spoločnosti O. W. s. r. o., pričom z právneho hľadiska by musel byť k tomu vyhotovený aj zápočtový list. Tento svedok navyše ešte spomenul, že všetky faktúry vystavené jeho spoločnosťou U. s. r. o. spoločnosťou O. W. s. r. o. musel predložiť ako zhotoviteľ diela spoločnosti D. a. s. a táto spoločnosť zas musela tieto faktúry predložiť Obci V. K. T., ako končenému užívateľovi tejto strechy. Už len vzhľadom na vyššie rozvedené vzájomné prepojenia viacerých obchodných partnerov v danom obchodnoprávnom vzťahu, dokonca s nevyhnutnosťou predloženia všetkých vystavených faktúr konečnému užívateľovi týchto prác, Obci V. K. T., ako orgánu samosprávy, s poukazom aj na nevyhnutnosť vzájomného súladu prác, podľa súpisu vykonaných prác ako súčasti týchto faktúr, dokonca so zapojením ešte ďalšieho účastníka tohto vzťahu v podobe Slovenskej sporiteľni ako faktoringovej spoločnosti; bola podľa názoru súdu vyvrátená obrana obžalovaného, že by finančné prostriedky, ktoré mala spoločnosť U. s. r. o. zaplatiť spoločnosti obžalovaného O. W. s. r. o.; odhliadnuc už od samotnej skutočnosti, že k tejto spochybnenej faktúre boli oboma podnikateľskými subjektmi aj vystavené zodpovedajúce pokladničné doklady z toho istého dňa o zaplatení totožnej sumy; neboli aj reálne spoločnosti O. W. s. r. o. subjektom U. s. r. o. vyplatené. Ostatné faktúry preverovaného daňového subjektu, vystavené spoločnosťou U. s. r. o. v celkovom počte štyroch a ktorých ucelený prehľad sa nachádzal v tabuľke č. 2 Protokolu o výsledkoch daňovej kontroly, vypracovaný príslušným správcom dane, sa zas nachádzali ako v účtovníctve spoločnosti U. s. r. o., tak aj v účtovníctve preverovaného daňového subjektu. Práve v súvislosti s touto spornou faktúrou, nenachádzajúcou sa v účtovníctve spoločnosti O. W. s. r. o., aj znalec Ing. Vasilišin navyše oproti zisteniam správcu dane; s poukazom práve na výpoveď svedka Ď., ako aj existenciu príjmových dokladov o úhrade tejto faktúry; doplnil, že aj samotný odberateľ U. s. r. o. potvrdil dodanie týchto prác zo strany daňového subjektu O. W. s. r. o., dokonca o tejto faktúre účtoval a evidoval v evidencii DPH a svoj záväzok aj riadne uhradil. Znalec ešte ďalej v súvislosti s úhradou tejto faktúry zdôraznil aj ten fakt, že dokonca aj v prípade reálneho nevykonania tejto dodávky, avšak s vystavením tejto faktúry daňovým subjektom O. s. r. o., bolo povinnosťou tohto daňového subjektu v zmysle ustanovenia § 69 ods. 5 zákona o DPH č. 222/2004 Z. z. daň uhradiť, keďže každá osoba, ktorá uviedla vo faktúre, či v inom doklade o predaji daň, je povinná túto daň aj zaplatiť.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, teda súd obhajobné argumenty obžalovaného; týkajúce sa neuhradenia nejakých faktúr zo strany spoločnosti U. s. r. o. jeho spoločnosti ako dodávateľovi pri vykonávaní danej zákazky na rekonštrukcii strechy na Základnej škole V. K. T.; považoval za spochybnené a vyvrátené.

Zhrnúc všetky vyššie uvedené skutočnosti, tak súd dospel k záveru, že zo strany daňového subjektu O. W. s. r. o. došlo v prípade zdaňovacích období II. až IV. štvrtroku roku 2011 k vzniku rozdielu na DPH v celkovej výške 17.080,69 eur. V tejto súvislosti však nemožno opomenúť ten závažný fakt, že za III. štvrtrok roku 2011 si tento podnikateľský subjekt neoprávnene uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v sume 1.414,08 eur, pričom však správne mala byť za uvedené zdaňovacie obdobie určená daňová povinnosť v sume 14.001,74 eur, to znamená - rozdiel dane predstavoval sumu 15.415,82 eur a to v zhode s takýmito zisteniami tohto rozdielu samotným správcom dane.

Z vyššie uvedeného dôvodu tak bolo potrebné konanie obžalovaného právne posúdiť ako trestný čin skrátania dane a poistného podľa § 276 Trestného zákona účinného do 30. 09. 2012 a zároveň, keďže obžalovaný si ako konateľ tohto daňového subjektu uplatnil aj nárok na vrátenie DPH za vyššie uvedené zdaňovacie obdobie spadajúce do celého stíhaného obdobia, aj ako trestný čin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 Trestného zákona účinného od 01. 10. 2012. Trestný zákon účinný v čase rozhodovania súdu však už bol pre obžalovaného priaznivejší. Podľa ustanovenia § 277 ods. 1 alinea druhá, teda trestného činu neodvedenia dane a poistného, Trestného zákona účinného do 30. 09. 2012, bolo totiž trestné aj konanie páchatel'a spočívajúce v neoprávnenom, v malom rozsahu uplatnenom nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty alebo spotrebnej dane a to v špeciálnom úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Uzákonením nového trestného činu, síce len podľa názvu, a to v podobe daňového podvodu podľa § 277a Trestného zákona s účinnosťou od 01. 10. 2012, sa totiž pri tomto neoprávnenom uplatnenom nároku na vrátenie DPH, resp. inej spotrebnej dane,

vyžaduje už spôsobenie „väčšieho rozsahu“. Vzhľadom na nedosiahnutie vyžadovaného rozsahu tohto neoprávneného uplatneného nároku na vrátenie DPH, v prejednávanom prípade len v sume 1.414,08 eur, ktorá suma síce dosahuje hodnotu „malej škody“, avšak nedosahuje hranicu „väčšej škody“ v sume 2.660,00 eur, vychádzajúc z dikcie ustanovenia § 125 ods. 1 Trestného zákona, tak bolo potrebné konanie obžalovaného, ako konateľa stíhaného daňového subjektu, posudzovať podľa priaznivejšieho ustanovenia Trestného zákona v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 veta druhá Trestného zákona. Táto skutočnosť teda mala za následok, že aj keď je nespochybniteľné, že obžalovaný si v zdaňovacom období III. štvrtroku roku 2011 neoprávnenne uplatnil nárok na vrátenie DPH, vzhľadom na nedosiahnutie hranice „väčšieho rozsahu“, takéto ním neoprávnené uplatnenie nároku na vrátenie DPH nebolo možné posúdiť ako trestné v čase rozhodovania súdu vo veci samej, rešpektujúc základné princípy trestného práva hmotného.

Pokiaľ by obidva daňové podvody, a to v podobe skrátenia dane, ako aj v podobe neoprávnenne uplatneného nároku na vrátenie DPH alebo spotrebnej dane, boli súčasťou jednej základnej skutkovej podstaty trestného činu skrátenia dane a poistného, bolo by možné spočítať spôsobené rozsahy pri obidvoch podvodných daňových konaniach.

Vzhľadom na v súčasnosti platnú právnu úpravu od 01. 10. 2012, za existencie dvoch daňových podvodov (skrátenie dane a daňového podvodu), postup spočívajúci v zrátaní spôsobených rozsahov pri obidvoch podvodných daňových konaniach nie je možný, nakoľko ide o dva rôzne trestné činy.

Je potrebné totiž poznamenať, že konanie obžalovaného bolo potrebné posúdiť ako dva samostatné prečiny, keďže jednočinný súbeh týchto trestných činov je vylúčený, pretože skutková podstata trestného činu daňového podvodu je špeciálnym ustanovením, ktoré sa výslovne týka iba dane z pridanej hodnoty (spotrebnej dane) so zreteľom na zákonné možnosti vzájomného započítania splatnej dane a odpočítateľnej dane. Úmyselné konanie smerujúce k daňovému podvodu je tak v pomere špeciality ku trestnému činu skrátenia dane z pridanej hodnoty (spotrebnej dane), ak v rámci daňového priznania k takémuto protiprávnemu konaniu došlo. Trestný čin skrátenia dane je totiž všeobecne uplatniteľným pre všetky druhy daní, vrátane DPH a spotrebnej dane, na rozdiel od trestného činu daňového podvodu, ktorý, ako už bolo vyššie spomenuté, možno spáchať iba v súvislosti s daňou z pridanej hodnoty.

Skutková podstata daňového podvodu je založená na konaní, ktorým páchatel' neoprávnenne vo väčšom rozsahu uplatní nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty alebo spotrebnej dane v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Za neoprávnené uplatnenie nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty je potrebné považovať všetky daňové položky, ktoré sú súčasťou vzájomného započítania v rámci daňového priznania, teda nielen odpočítateľnú daň, na ktorú daňový subjekt nemá nárok, ale aj splatnú daň, ktorú napríklad neprizná, s výsledkom nadmerného odpočtu, ktorým si daňový subjekt uplatňuje nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty. K dokonaniu trestného činu daňového podvodu teda dochádza samotným predložením daňového priznania s výsledkom neoprávnenne uplatňovaného nadmerného odpočtu (vo väčšej rozsahu), pretože týmto momentom sú naplnené všetky znaky tejto skutkovej podstaty, vrátane následku, ktorým je ohrozenie riadneho a správneho výberu dane. K naplneniu skutkovej podstaty sa teda nevyžaduje spôsobenie následku. V prípade vyplatenia neoprávnenne uplatneného nadmerného odpočtu správcom dane daňovému subjektu dochádza k dokončeniu trestného činu.. Uvedené však platí za preukázania ďalšej zákonnej podmienky, že páchatel' tak konal v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech.

V tejto súvislosti je však potrebné poznamenať, že ak teda jedným konaním, alebo viacerými čiastkovými útokmi (t. j. vo viacerých zdaňovacích obdobiach), príde k skráteniu dane a navyše aj k neoprávnenému uplatneniu nárokov na vrátenie DPH, je potrebné toto konanie posudzovať ako dva samostatné trestné činy. V prípade, ak by išlo o jeden trestný čin a jednu základnú skutkovú podstatu, bolo by možné tieto rozsahy sčítať a spoločne by to na vyvodenie trestnej zodpovednosti už stačiť mohlo. Z dôvodu, že celé takéto konanie páchatela je potrebné posudzovať samostatne, môže v niektorých prípadoch nastať situácia, že rozsah skrátenia dane nebude dosahovať skrátenie dane v malom rozsahu a zároveň neoprávnenne uplatnený nárok na vrátenie DPH nebude dosahovať väčší rozsah, teda konanie páchatela bude teda prakticky beztrestné. Skrátenie dane a daňový podvod sú totiž samostatné trestné činy, a preto nie je možné sčítať skrátenie dane a vylákaný nadmerný odpočet na DPH.

Vyššie rozvedené úvahy tak súd viedli k jednoznačnému záveru, prezentovaného už vyššie, že keďže samotný nárok na vrátenie DPH za III. štvrťrok roku 2011, uplatnený preverovaným daňovým subjektom, dosiahol len sumu 1.414,08 eur; ktorá výška nepredstavuje väčší rozsah v zmysle výkladového pravidla uzákoneného v ustanovení § 125 ods. 1 Trestného zákona, teda nedosahuje sumu prevyšujúcu 2.660,00 eur; že konanie obžalovaného, ako konateľa skúmaného daňového subjektu, na rozdiel od právneho posúdenia jeho žalovaného konania v obžalobnom návrhu podľa ustanovenia § 277 ods. 1 Trestného zákona účinného do 30. 09. 2012, teda ako trestného činu neodvedenia dane a poistného; nebude možné posudzovať ani ako žalovaný trestný čin, ale ani ako trestný čin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 Trestného zákona účinného od 01. 10. 2012, teda v čase účinnom v období rozhodovania súdom v prejednávanej veci a teda, ako neskorším trestným zákonom priaznivejším pre páchatela daného stíhaného konania. Obžalovaný sa teda svojím konaním, spočívajúcim v neoprávnene uplatnenom nároku na vrátenie DPH za III. štvrťrok roku 2011, nedopustil ani žiadneho trestného činu účinného v čase rozhodovania súdu vo veci samej.

Z vyššie uvedených dôvodov, keďže je nepochybné, že obžalovaný už tým samotným konaním, keď nepredkladal všetky faktúry svedkyňa H.. J., ako osobe vedúcej mu v danom období účtovníctvo, ako aj zodpovednej za podávanie daňových priznaní za DPH za príslušné zdaňovacie obdobia roku 2011, teda do týchto daňových priznaní ani neboli zahrnuté všetky potrebné zložky majúce vplyv na samotný správny výpočet daňovej povinnosti, či prípadné uplatnenie nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty a teda obžalovaný nepojal pri určovaní výšky svojej daňovej povinnosti všetky zdaniteľné plnenia majúce vplyv na správne určenie výšky dane z pridanej hodnoty, čím došlo aj reálne k skráteniu dane z pridanej hodnoty za II. až IV. štvrťrok roku 2011, po objektívne stránke naplnil skutkovú podstatu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1 Trestného zákona. Keďže takýmto konaním na škodu Slovenskej republiky obžalovaný skrátil daň z pridanej hodnoty o sumu 17.080,69 eur; opierajúc sa na rozdiel od ustáleniu rozsahu skrátenia tohto druhu dane v obžalobnom návrhu o výsledky daňovej kontroly u tohto druhu dane správcom dane, už o závery kontrolného znaleckého dokazovania z príslušného odboru a odvetvia v súdnom konaní, pričom táto suma predstavuje už väčší rozsah v zmysle ustanovenia § 125 ods. 1 Trestného zákona; bolo potrebné konanie obžalovaného posúdiť už podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty tohto trestného činu v zmysle ustanovenia § 276 ods. 2 písm. d) Trestného zákona.

Subjektívna stránka konania obžalovaného bola daná vo forme nepriameho úmyslu v zmysle ustanovenia § 15 písm. b) Trestného zákona, keďže obžalovaný vedel, že v prípade nezohľadnenia všetkých jeho zdaniteľným plnení pri vypracovávaní daňového priznania dane z pridanej hodnoty môže spôsobiť, že daň z pridanej hodnoty bude skrátená a pre prípad, že spôsobí takéto skrátenie dane, bol s tým uzrozumený.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu, súd prihliadol na všetky okolnosti spáchaného skutku, spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela (§ 34 ods. 4 Trestného zákona).

Z miesta trvalého pobytu, ako aj zo skoršieho miesta zdržiavania sa bez prihlásenia v meste Bratislava, je obžalovaný hodnotený všeobecne.

Podľa výpisu z ústrednej evidencie priestupkov, zabezpečeného v štádiu súdneho konania, bol tento obžalovaný v období od roku 2017 do dátumu 28. 03. 2022 štyrikrát priestupkovo postihnutý na úseku cestnej premávky, naposledy dňa 25. 02. 2022. Podľa toho istého výpisu, získaného ešte v prípravnom konaní, sa však obžalovaný v období od roku 2011 do roku 2014 mal dopustiť až 11 priestupkov, vo všetkých prípadoch pritom išlo o dopravné priestupky.

Z odpisu Registra trestov, ako aj z pripojených spisov tunajšieho súdu, súd zistil, že obžalovaný bol v minulosti už štyrikrát trestane stíhaný. Posledné odsúdenie tohto obžalovaného tunajším súdom bolo jeho súdne potrestanie trestným rozkazom tunajšieho súdu sp. zn. 2T/92/2014, zo dňa 02. 03. 2015 a to za totožný zločin ako v prejednávanej veci, teda za zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona, avšak ešte aj za prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, a to z časti samostatne a z časti formou spolupáchateľstva, ako ešte tiež aj za trestný čin skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie podľa § 259 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. b) Trestného zákona. Za uvedené trestné činy bol obžalovanému uložený úhrnný súhrnný podmienkový trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov s probačným dohľadom a so skúšobnou dobou v trvaní 3 rokov

do 17. 12. 2016, ako aj s primeranou povinnosťou, či peňažným trestom vo výške 180, 00 eur s určeným náhradným trestom odňatia slobody v trvaní jedného roka, ktorý bol pritom obžalovanému uložený už predchádzajúcim rozhodnutím. V prípade tohto súdneho postihnutia však došlo k vzniku fikcie neodsúdenia. Taký istý záver možno vzťahovať aj na predchádzajúce odsúdenia tohto obžalovaného. Týmito predchádzajúcimi súdnymi potrestaniami obžalovaného Okresným súdom Vranov nad Topľou bolo jednak jeho odsúdenie rozhodnutím Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/201/2013, zo dňa 22. 11. 2013, zas za prečin skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie podľa § 259 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. b) Trestného zákona v podobe podmieneného trestu odňatia slobody v trvaní 9 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 18 mesiacov do 17. 06. 2015, ako aj ďalší trestný rozkaz toho istého súdu sp. zn. 10T/75/2012, zo dňa 30. 11. 2012, za prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona, ktorým ako prvým v poradí rozhodnutím bol obžalovanému uložený už vyššie spomenutý peňažný trest vo výmere 180,00 eur, s uložením náhradného trestu odňatia slobody v trvaní jedného roka. Tento druh trestu bol v rámci tzv. súhrnného trestu zrušený nadväzujúcimi rozhodnutiami toho istého súdu, či už sp. zn. 12T/201/2013, zo dňa 22. 11. 2013, tak aj trestným rozkazom č. k. 2T/92/2014-710, zo dňa 02. 03. 2015.

Posledným odsúdením tohto obžalovaného bolo pritom jeho odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 0T/266/2018, zo dňa 28. 11. 2018, ktorý v uvedený deň aj nadobudol právoplatnosť; a to za skutok spáchaný dňa 26. 11. 2018, spočívajúci vo vedení motorového vozidla napriek uloženému mu zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel príslušným dopravným inšpektorátom; teda za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, na trest odňatia slobody v trvaní 6 (šiestich) mesiacov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dvoch) rokov, ako aj na trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov po dobu 3 (troch) rokov. Vo vzťahu k tomuto podmienenému odsúdeniu však takisto nastali účinky zahľadania dňom 13. 01. 2021 a to na podklade uznesenia toho istého súdu č. k. 0T/266/2018-122, zo dňa 30. 12. 2020; a v prípade uloženého trestu zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov najprv došlo k podmienenému upusteniu od výkonu zvyšku tohto druhu trestu dňom 14. 07. 2020, so skúšobnou dobou v trvaní 18 mesiacov, vo vzťahu ku ktorému druhu trestu takisto došlo k vzniku osvedčenia.

Vzhľadom teda na predchádzajúce početné trestné postihnutia toho obžalovaného, aj keď vo vzťahu k všetkým týmto odsúdeniam nastali účinky zahľadania, nebolo možné prisúdiť tomuto obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona v podobe vedenia riadneho života pred spáchaním žalovaného trestného činu. Obžalovaný ďalej síce urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o nepopieraní spáchania skutku, pričom v prípravnom konaní sa k spáchaniu skutku dokonca výslovne priznal a jeho spáchanie aj oľutoval, aj keď vo veci ďalej odmietol vypovedať, avšak s deklarovanou vôľou aj nahradiť spôsobenú škodu príslušnému daňovému úradu; avšak súd, vychádzajúc z dikcie ustanovenia § 36 písm. l) Trestného zákona, takýto prejav vôle obžalovaného v súdnom štádiu konania nemohol vyhodnotiť ako priznanie a úprimné oľutovanie spáchania skutku. Obžalovaný; napriek svojej ochote prezentovanej ešte v štádiu prípravného konania, ako aj s poukazom na uplynutie pomerne dlhej doby od začiatku trestného stíhania do rozhodnutia vo veci samej súdom; neurobil žiadne kroky na účely úhrady skrátenej dane v prípade stíhaného žalovaného obdobia II. až IV. štvrtroka roku 2011. Samotný zástupca poškodeného Daňového úradu Prešov pritom na hlavnom pojednávaní zdôraznil, že obžalovaný nielenže doposiaľ neuhradil vzniknutý rozdiel na DPH za stíhané zdaňovacie obdobie, ale že voči daňovému subjektu O. W. s. r. o. má ich daňový úrad vedené daňové nedoplatky, nielen na tom istom druhu dane, za zdaňovacie obdobie rokov 2012, 2013 a 2014 v sume 20.975,87 eur, ale aj na iných druhoch daní, vrátane dane z príjmov právnických osôb, ako aj na dani z príjmov zo závislej činnosti, ktoré všetky daňové nedoplatky mali byť vymáhané v rámci daňového exekučného konania. Z uvedeného dôvodu preto súd nemohol priznať tomuto obžalovanému ani ďalšiu poľahčujúcu okolnosť v zmysle ustanovenia § 36 písm. k) Trestného zákona.

Ako už bolo vyššie zmienené, voči obžalovanému sa však v čase prejednávania predmetnej veci súdom, viedlo na tunajšom súde ďalšie trestné stíhanie evidované pod sp. zn. 13T/196/2016 za zločin skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie podľa § 259 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, v ktorom prípade však do času rozhodnutia súdu v prejednávanom prípade nebolo vo veci samej rozhodnuté ani prvostupňovým súdom. Túto okolnosť teda nebolo možné zohľadniť jednak ani pri samotnom zisťovaní poľahčujúcich, či priťažujúcich okolností a ani v samotnom prípadnom výroku o treste.

U obžalovaného neboli teda zistené nielen žiadne poľahčujúce okolnosti z dôvodov vyššie rozvedených podľa ustanovenia § 36 Trestného zákona, ale ani žiadne priťažujúce okolnosti v zmysle ustanovenia § 37 Trestného zákona.

Vychádzajúc z ustanovenia § 38 ods. 2 Trestného zákona tak súd mohol ukladať trest v rámci základnej trestnej sadzby upravenej v ustanovení § 276 ods. 2 Trestného zákona, ktorá umožňuje páchatelovi uložiť trest odňatia slobody v rozpätí od troch rokov do ôsmich rokov.

Pri rozhodovaní o konkrétnej výmere tohto druhu trestu súd prihliadol na tú skutočnosť, že uvedená výmera trestnej sadzby trestu odňatia slobody je pomerne prísna, ako ďalej aj na ten významný faktor; že obžalovaný bol v minulosti opakovane, dokonca celkovo už štyrikrát súdne trestaný, nielen v jednom prípade za totožnú trestnú činnosť ako v prejednáwanej veci, ale aj za inú obdobnú, ako aj odlišnú trestnú činnosť; že voči nemu sa aj v období prebiehajúceho súdneho konania v predmetnej trestnej veci viedlo na tunajšom súde trestné stíhanie za inú obdobnú trestnú činnosť, spočívajúcu v nevedení potrebných podkladov na vedenie účtovníctva, aj keď v inom ako v stíhanom zdaňovacom, či účtovnom období ako v prejednáwanej veci; ako aj na tú okolnosť, že obžalovaný, napriek uplynutiu pomerne dlhej doby od počiatku do ukončenia trestného stíhania súdom v prejednávanom prípade na prvom stupni, nevykonal žiadne úkony za účelom uhradenia aspoň istej čiastky vzniknutého rozdielu na dani z pridanej hodnoty za stíhané zdaňovacie obdobie. Všetky vyššie uvedené okolnosti by teda bolo potrebné vyhodnotiť v neprospech obžalovaného. Na druhej strane však súd zohľadnil v prospech obžalovaného, že všetky predchádzajúce odsúdenia obžalovaného už boli zahladené, že obžalovaný sa od začiatku trestného stíhania k spáchaniu trestného činu buď výslovne priznal a jeho spáchanie oľutoval (prípravné konanie), alebo jeho spáchanie nepoprel (konanie pred súdom), pričom súd takéto vyhlásenie obžalovaného o nepopieraní spáchania skutku neprijal len z dôvodu nevyhnutnosti vo veci vykonať znalecké dokazovanie z príslušného odboru za účelom ustálenia presnej výšky skrátenia dane, či neodvedenia dane v zmysle právnej kvalifikácie skutku obžalobným návrhom a teda túto okolnosť nemožno vyhodnotiť v neprospech obžalovaného. Súd navyše prihliadal aj na celkovú výšku skrátenia daného druhu dane v prejednáwanej veci, ktorá bola vymedzená znaleckým dokazovaním a to na sumu 17.080,69 eur, ktorá suma podľa názoru súdu síce presahuje sumu „väčšieho rozsahu“ vo výške 2.660, eur v zmysle ustanovenia § 125 ods. 1 Trestného zákona, avšak na druhej strane nedosahuje úroveň „značnej škody“ vo sume 26.600,00 eur, pričom podľa názoru súdu takto určený rozsah tejto „väčšej“ škody je pomerne obsiahly. S ohľadom teda na všetky ostatné už vyššie zmienené okolnosti, je potrebné zhodnocovať, či znaleckým dokazovaním ustálený rozdiel skrátenia dane dosahuje hranicu blížiacu sa skôr k dolnej hranici „väčšej škody,“ alebo ide o hodnotu približujúcu sa už rozsahu „značnej škody.“ Súd prihliadal v tejto súvislosti aj na ten fakt, že uloženie trestu odňatia slobody nad tri roky, by si nevyhnutne vyžadovalo jeho nepodmienečný výkon, pričom podľa názoru súdu v prípade obžalovaného nejde o natoľko narušeného páchatela, že by bolo nevyhnutné mu ukladať práve takýto druh trestu spojený s obmedzením jeho osobnej slobody. Súd pritom zohľadnil aj vyjadrovanie samotného obžalovaného v konaní pred súdom, s poukazom aj na konštatovanie znalca Ing. Vasilišina v jeho znaleckom posudku, že obžalovaný ako konateľ skúmaného podnikateľského subjektu nebol dostatočne znály problematiky DPH a nevyužil dostatočne zákonné možnosti dokazovania v príslušnom daňovom konaní, aj v nasledujúcom vyrubovacom konaní. Súd nemohol neprihliadať aj na celkovú výpoveď obžalovaného na hlavnom pojednávaní, kedy tento vo svojej súvislej výpovedi, ako aj na priame otázky strán v konaní, či súdu, potvrdil, že všetky faktúry neodovzdával svedkyňi H.. J. a teda si bol vedomý toho, že touto svedkyňou vypracované daňové priznanie na dani z pridanej hodnoty za stíhané zdaňovacie obdobie, neodzrkadľuje jeho reálnu podnikateľskú činnosť a teda, že určená výsledná daňová povinnosť tým pádom nemusela zodpovedať jeho reálne uskutočneným daňovým plneniam, či už na vstupe, či prípadne na výstupe.

Súd tak dospel k záveru, že na nápravu obžalovaného vo vzťahu k predmetnej trestnej činnosti postačí pôsobenie hrozby trestom bez jeho výkonu a že účel trestu v danom prípade by nebol naplnený uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Zohľadniac tak všetky vyššie uvedené dôvody, tak súd nadobudol presvedčenie, že na nápravu obžalovaného ako z hľadiska individuálnej, tak aj z hľadiska generálnej prevencie, je postačujúci trest odňatia slobody na samej spodnej hranici trestnej sadzby v trvaní troch rokov s tým, že výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovanému podmiennečne odložil s probačným dohľadom na

skúšobnú dobu, avšak už na samej hornej hranici trestnej sadzby skúšobnej doby v trvaní piatich rokov, s ohľadom predovšetkým na predchádzajúce odsúdenie obžalovaného, aj za totožný trestný čin ako v prejednávacom prípade. Počas plynutia tejto skúšobnej doby podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom je pritom obžalovaný povinný viesť riadny život, v opačnom prípade súd, a to i počas jej plynutia rozhodne, že sa obžalovaný neosvedčil a nariadi výkon takto odloženého trestu.

Vzhľadom na nevyhnutnosť uloženia povinnosti, či obmedzenia v rámci probačného dohľadu, súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť v priebehu skúšobnej doby podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom nedoplatok na dani z pridanej hodnoty za predmetné zdaňovacie obdobia II. až IV. štvrtroka roku 2011 v celkovej výške 17.080,69 eur. V prípade nesplnenia tejto povinnosti v rámci skúšobnej doby podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom mu môže byť tento podmienený trest odňatia slobody premenený na nepodmienený trest odňatia slobody.

Zároveň, keďže súd obžalovaného odsudzoval za trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 276 od. 2 Trestného zákona, bol obligatórne (povinne) obžalovanému ukladaný v zmysle ustanovenia § 61 ods. 6 Trestného zákona aj trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho zástupcu alebo štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti, či iného zodpovedného člena v jednotlivých orgánoch obchodných spoločností, či prípadne aj prokuristu a to v hornej polovici trestnej sadzby u tohto druhu trestu uvedenú v ods. 2 ustanovenia § 61 Trestného zákona. Z vyššie uvedených dôvodov preto súd považoval za nevyhnutné uložiť tento druh trestu v trvaní 6 (šiestich) rokov, teda tesne nad hornou polovicou trestnej sadzby. Súd pri určovaní konkrétnej výmery tohto druhu trestu zohľadnil aj pomerne prísnu skúšobnú dobu podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom, ktorú súd uložil obžalovanému v danom prípade, ako aj všetky vyššie rozvedené úvahy súdu, týkajúce sa samotného uloženia podmieneného trestu odňatia slobody s probačným dohľadom, počnúc samotnou ustálenou výškou skrátenia dane z pridanej hodnoty, celkový postoj obžalovaného v prejednávanej trestnej veci, až po tú okolnosť, že samotný obžalovaný uviedol, že daný podnikateľský subjekt, napriek jej reálnej existencii, už dlhobojšie nevykonáva aktívnu podnikateľskú činnosť.

Zohľadniac teda všetky vyššie uvedené argumenty, súd považoval za adekvátny a primeraný tento druh trestu v trvaní tesne nad hornou polovicou trestnej sadzby, teda v trvaní 6 rokov.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 (pätnásť) dní od jeho oznámenia na Okresnom súde Vranov nad Topľou. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Rozsudok môže odvolaním napadnúť prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci. Súdom prijaté vyhlásenie obžalovaného, že je vinný, alebo že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny, alebo že chýba. Po vyhlásení rozsudku sa môže oprávnená osoba odvolania výslovne vzdať.